

MAGYAR BARÁT

**A MI UBUNK KINSZENVEDÉSÉ-
NEK EMLÉKEZETE.**

**MAGYAR KÜLTÖK A MAGYAR
NÉPRŐL:**

Dr. Vöösné Pécs Mária cikke.

MAGYAR FELTÁMADÁS:

Radvánszky József cikke.

NÉPÜNK SZENTÉLYEI:

Máriavölgye. P. Katona Jusztiniántól.

**A PÁPAK TÖRTÉNELMI TÁVLAT-
BAN:**

P. Schrotty Pál, OFM. tollából.

NÉPÜNK AJKÁRÓL.

Krisztus-keresés hűsvét hajnalán.

A TÖKÉLETESÉG FELÉ:

Dr. Ervin Gábertől.

MISSZIÓS EMLÉKEK:

P. Roznik Rajner, OFM. tollából.

P. Weidner Gottfried OFM, Dr. Monostory Elekné, Dr. Bálint Sándor, Dr. Szelezky Ferenc, P. Réthy Apollinár OFM., Unyi Ivan cikke, pilismaróti Dr. Bozóky Kálmán, P. Szalay Emil OFM., Könnýű I. ászló, Czirákyne Bock Gizella verse.

«MAGYAR BARÁT»

Előfizetési ára egész évre 360 P., félévre 180 P., egyes szám ára 30 fillér.

Csekkszám: 51.581. Üres befizetési lapot 3 fillérért a postán kaphatunk.

A kéziratokat minden hó 25-ig küldjük a szerkesztőségbe.

Kéziratokat nem őrünk meg s csak portó mellékelése esetében küldünk vissza.

Kiadja a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferencés Rendtartomány.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Gyöngyös, Ferencesek.

Postafiók 103. Telefon 179.

(Meghívás útján kérjük a szerkesztőt.)

Dr. Ervin Gábor: A TÖKÉLETES-SÉG FELE! Különnyomat a Magyar Barát XXIII. évfolyamából. — Lapunk kiváló munkatársa ebben a kis füzetben külön is megjelenti a lélek három megtéréséről, lelki életünk kezdetének erről a három alapvető tisztulásáról szóló gyönyörű dolgozatát. A Magyar Barát olvasói a jelen számban is élvezhetik ennek a tanulmányban szép gondolatait.

Charles S. J.—Gálffy S. J.: ISTEN KÖZELEBEN. I—III. kötet. Korda 1943. 10. — P. — A szentírás egy-egy mondatát teszi az elmélkedések alapjává. „Szedjétek össze a morzsákat!” — ezt a címet lehetne az egész munka címévé tenni. Apró mozzanatok az Úr Jézus életéből, a szentírási események feljegyzéseiből. Az ilyen szilánkok mögött a lelkiélet nagy kérdései, akárhányszor bonyolult nehézségei egyszerűen megvilágosodnak. Sok lélek tüzesedett már át ezeknek a szent morzsáknak felszedésében, szikrájának fényében. Minden olvasónknak ajánljuk ezt a szép háromkötetes elmélkedési könyvet.

P. Petrich Antal S. J.: JÉZUS SZÍVE APOSTOLA. Korda 1943. II. bővített kiadás. Ára: 450 P. — Ismét megjelent P. Bíró Ferenc S. J. szép életrajza. Tanári pályája, nevelői munkája, a Jézus Szíve Népleányai Társasága jelzi azt a széles látókört, amelyre apostoli satekintete felfigyelt. A legmodernebb lelkipásztor mutatkozik be ebben a könyvben. Olvasónk egy nagyvonalú és csodálatos szépségű egyéniséggel ismerkednek meg benne.

P. Wimmer M. Anzelm, O. S. M.: MINDEN KÉZBE BIBLIÁT. Budapest. 1943. Korda Rt. 78 l. Ára 150 P. — Sok könyvet írt már a kiváló szerző, s mindannyiszor legfontosabb kérdéseinkre kutatta a választ. A

modern ember annyira megtévedt Istenről alkotott elgondolásában, és annyira vadvizeken evezett hitének bővizű forrásai helyett. P. Wimmer az ősi, az eredeti, az Isten-adta forráshoz vezeti az embert, magához a szentírásához, a Szentlélek Uristen kezeiréséhez. Az őszövétség évezreideiből bámulatos következetességgel és egyöntetűséggel ragyog fel az egy Isten tökéletes eszméje, az újszövetségben pedig a testet öltött Istenfia csodálatos egyénisége. Csak rajtuk igazodhat a világ. Csak ez az Isten-fogalom világosítja meg világnézeti zűrzavarainkat, s csak Jézus nyújthat üdvösséget. Bárcsak megfogadná minden olvasó, hogy elolvassa ezt a könyvet, s ettől kezdve a Bibliát forgatná a leggyakrabban és tenné napi olvasmányává! — I —

Dr. Dombi Márk, S. O. Cist.: Egy PUSZTAI VIRÁG. P. Cassant József élete. Bp. 1943. Korda kiadása. 133 l. 3.80 P. — Dél-Franciaország egyik trappista kolostorának szemlélődő magányában egy fiatal élet halad a hősi lemondás útján a Szeretet felé. Életében nincs semmi feltűnő. Nem tartozik azok közé, akiket szinte röpi a kegyelem. Minden lépést az életszentség felé verítékes közdelemmel tesz meg. Ertelme, emlékezete, képzelete olyan szegényes, hogy még a szent papságra is alkalmatlannak tartják. Külsője is igénytelen, majdnem ügyefogyott. Egészségét szív- és tüdőbaja sorvasztja. De a lelke csupa igyekvés és bizalom. Vértanúja a szent szabályoknak. És ami a fő: hűségese rabszolgája Jézus szentséges Szívének. Belefogódzott a Szeplőtelen Édesanya kezébe és az égi Pásztor Szívébe jutott... Halálával elcsendesedett egy 25 éves szív, mely gyermekkorra hajnalától hűséges szeretetben végigdobogott egy életet. — Sz —

P. Velics László S. J. VISSZAEM-LÉKEZÉSEI. 1852—1923. Sajtó alá rendezte Gyenis András S. J. — Ebben a kis műben a híres kalksburgi gimnasiunak volt nagynevű tanárja tárja fel életét, végrendeletét és írásait. P. Velics László S. J. sokoldalú

tudományos munkássága mellett úttörője volt az esztetikai nevelésnek, amit ritka intuícióval és bravúros lendülettel oldott meg nemcsak rendjének, hanem hazánk művészettörténetének nagyobb dicsőségére. A kiváló szerzetes, a nagy tudós, és a mélyen érző ember szóval meg ezekben az írásokban, hirdette, hogy az önzetlen küzdelmek mindig megtermik a maguk babérjait a hálás utókor szemében. **Dr. Benkovich István.**

P. Csákányi Imre S. J. TANÁR-KÉPZŐ OKTATÁSAI 1695-1698. Bevezette és sajtó alá rendezte Gyenis András S. J. — A jezsuita tanárképzésnek elveit sem tükröztheti meggyőzőbben vissza, mint P. Csákányi Imrénék friss lendülettel, bár csak kivonatban megmaradt műve. A széles látókörü, nagy tudású és bőszéges élettapasztalatokkal rendelkező pedagógus bontakozik ki itt előtűnk. Akinek meglátásai és pedagógiai elvei szinte providenciálisan hatnak és bármely modern pedagógiai elvvel felveszik a versenyt. Ez a titka a jezsuita nevelés sokoldalúságának és tökéletességének, hogy évszázadok óta hirdet olyan elveket, amelyeket a modern pedagógia csak most kezd felfedezni. Mind rendi, mind egyetemmes pedagógiai szempontból nagyfontosságú esemény volna, ha Csákányi fenti műve teljes egészében előkerülne valamelyik rendház könyvtárából. **Dr. Benkovich István.**

szentiványi Márton és a 17. századi országepítés. (Szentiványi Márton munkássága a 17. század küzdelmeiben.) A 17. században Magyarországot két nagy csapás sujtotta: egyik a törökvész, a másik a vallásháborúk. Az ország a vallásháborúk vihara után a 17. század második felében kezdett ájuultságából lábadozni és kezdette az új építő munkát. E roppant veszedelmek miatt sok tekintetben elmaradt az ország a nyugati nemzetekhez képest; több dolgot csak később, most kezdehett, másokat meg csak úgy lehetett folytatnia, ha az eddigi eredményeket újra átdolgozta.

(Folyt. a boríték 3. lapján.)

Ha elolvastad,

küldd honvédismerőseidnek a Magyar Barátot!

MAGYAR BARÁT

FERENCES KÖZLÖNY

VIII. évf. 1. sz. 1943. április 15.
Megjelenik minden hó 15-én.

Felelős kiadó és szerkesztő:
P. dr. Dám Ince, O. F. M.

A mi Urunk kínszenvedésének emlékezete.

Ezekkel a szavakkal jellemzi az Egyház egyik tobasza a legmértősebb Oltáriszentséget. Mintha csak azt akarná mondani, hogy nem kell emlékeztünk szárnyára kelniünk, ha az Ur Jezus szenvedését emlékeztünkbe akarjuk idézni, hanem itt hagyta nekünk maga az Ur Jezus az ő kínszenvedésének állandó figyelmeztető jelét és emlékét az Eucharisziában. Nem esoda, hisz ep azon a szent estén hagyta ránk az Üdvözítő szeretetének ezt a bizonyosságát, amikor már egész lelkével a nagypenteki eseményeknek élt, amikor már készen álltak ellenségei, hogy elveszítsék, halálra ítélik, Krisztus lelkeben a Golgota képe égett, amikor az Oltáriszentséget alapította. S hogy a Golgota ne legyen emlékünknél csupán, úgy rendelkezett, hogy az utolsó vacsora megismétlése egyúttal az Ur kereszthalálának is megismétlése legyen. Valahányszor Krisztus hatalmából az Egyház papjai elmondják a szentmisében a kenyeret és a bor átváltoztatásának krisztusi szavait, mindannyiszor ujuljon meg vértelenül a nagypenteki Áldozat.

Mennyivel közelebb van ezzel is az Ur Jezus a mi földi életünkhöz? Tele vagyunk szenvedéssel és bajjal, sokszor restelljük megtörtégünket, számtalan kísértésünk miatt szegyenkezünk, erőtlenségünk érzetében elesüggedünk, a Iónak gyakorlatában ellanyhulunk. Pedig az Üdvözítő ep azért hagyta nekünk szenvedésének emlékét, hogy bennünket is erősítsen, hogy a szenvedés legemberibb gyötrelmeiben is velünk lehessen, s mintegy jelezze, hogy az Ur Jezus követésének ma is legnagyobb parancsa szenvedésünk és megáldozásaink türelmes elviselese, annak az égi hatalomnak az erejében, amelyet az Oltáriszentség tartogat valamennyiünknek.

De más köze is van a közelebbi ünnepekhez. Nemcsak nagypentekre emlékeztet, hanem a húsvét ígéretének is záloga. A feltámadás biztosítéka. Aki Krisztus testét veszi, a krisztusi test dióségeiben is részesül. A feltámadt Üdvözítő dióséges Teste rejlik a kenyér és a bor szent színe mögött. Azt is mondhatnánk, hogy az Eucharisztia az Ur feltámadásának is élő emléke és megújulása. Valahányszor velünk egyesül, a maga dióséges Testével forrasztja egybe lelkünket, hozza magával mennyi dióséget, a mennyország legnagyobb örömet és valóságát. Lelkünkbe ter a szentek gyönyörűsége, és legnagyobb mennyi tartalma.

Itt ismét földi életünk mostohaságának értelmét és szenvedésünk örök értéket ragyogtatja meg a szent Ostyában jelenlévő Jezus. Nem is bírnánk máskep ezt a

nyomorúságos életet, ha nem lebegne előttünk állandóan a húsvéti üres sír! Nem is nyugodnánk meg az élet mulandóságában, ha nem hinnék, hogy a mi halálunk is csak átmenet, komor kapu az örök boldogság hazájának határára. Egyszerre több örömet lehel a földi élet, érdemes vállalnunk terheit, nélkülözéseit, betegségeit, még a halált is, mert nem a halál többé az élet mértéke, hanem a feltámadt Krisztus diósége! Csak élet van! S ez az élet szép, felhőin áttör a húsvéti fény, s ujjongva visszhangzik ég és föld a húsvéti boldogságtól: Alleluja! Alleluja!

i

Carlo Dolci: Eucharisztia.

A Harmadik Rend szelleme a háborúban

P. Weidner Gottfrid, OFM.

Nehéz, szenvedéssel teli napokat élünk. Igaz, a szenvedésből mindig kijutott a részünk. Máskor is megvolt minden napnak a maga keresztje. De ma mégis jobban érezzük, mint bármikor azt az igazságot, hogy a siralom völgyében élünk. Találkozunk emberekkel, akik roskadozni kezdenek az élet keresztjei alatt. De nem így a ferences lélek. Az ma is erős és ma is tud örülni, mert Szent Ferencnek a szelleméből él. Annak a Ferencnek a szelleméből, aki lelki erejének és örömeinek forrását nem e földön, hanem e föld felett kereste, ahová sem a betegség, sem a halál, de még a háború és fegyver zaja sem tudott feljutni.

A harmadikrendiek Szent Ferenc Atyánkkal megértik azt, hogy az öröm és boldogság nem e földről és e föld örömeiből fakad. Bentről, a lélek mélyéből kell feltörnie. Földi örömünk és boldogságunk nem attól függ, milyen az egészségi állapotunk, mekkora a betevő-falatunk, mennyit juttatott a sors a szórakozásokból és sikerekből, bölcseségből avagy tudományból, hanem attól, hogy velünk-e az Isten, bennünk van-e az Isten?

A ferences lélek ezt a szellemet viszi a szürke hétköznapiakba. Ennek az Isten-közelségnek szent örömeivel telíti a háború szenvedéses napjait.

Nem engedhetjük, hogy az élet küzdelmei megfosszanak bennünket a lélek békéjétől. Erre újra csak Rendalapító Atyánk a példa. Lelki békéjét, nyugalmát és boldogságát senki és sem-

mi sem tudta megzavarni. Amikor az erdőben rablók támadnak reá és hóval teli árokba vetik, nem csügged, nem engedi megzavarni énekli jó kedvét, hanem nagy ügyel-bajjal kiküzdö magát és énekelve folytatja útját. Daloló lelkének öröme még a halál sem tudta elnémítani. Szegényes kis kunyhóban, a földön feküdve, szenvedések hosszú során át vívta utolsó földi harcát. Teste fáradt, kimerült volt. A lelke nem. Még most is, a halálban is örülni és örvendezni tudott. Szegényes kunyhójára, földön fekvő haldokló testére mutatva mondhatta volna körülötte álló követőinek a ferences szellem fenséges diadalaként ezt a proházskai gondolatot: örüljétek és örvendjétek a szegénységben és nyomorúságban, a szenvedésben és gyalázatban, az életben és halálban is, ha tiszta a lelketek és ha Isten él a szívetekben.

Minden harmadikrendi testvér és ferences szellemet tisztelő ember lelkében az „Istenem és Mindenem” nagy gondolatának kell kivirágoznia. Ha miénk az Isten, akkor birtokunkban van minden. Ha a lelkünkben az Úr, akkor a háború közepette is boldogok lehetünk, a kereszteteket is mosolyogva hordhatjuk, mert az öröm és a boldogság olyan, mint a drágagyöngy. Azt nem a külvilág adja nekünk, hanem minden embernek önmagából, a lelkéből kell kiverejté keznie. De ezt az igazi boldogságot csak az a lélek tudja kitermelni, amelyik magáévá tette és éli Szent Ferenc Atyánk imáját: „Istenem és Mindenem”.

Békevágy

Epedve várom, várom már a percet,
Mikor leszáll a béke szép galambja,
Mikor nem írta ember már az embert
S imára hív a templomok harangja.

Mikor megint urrá lesz a világon
A krisztusi, igaz nagy szeretet
S békén dalolhat kis madár az ágon.
Gránát nem dulja szét a berkeket.

Megértőn, némán néz egymás szemébe.
Karját kitarja s nem gyűlölködik
A földnek, — e porszemnek, — tarka népe
Békés munkába kezd s — imádkozik!

Pilismaróti dr. Bozóky Kálmán.

Május

Május estén oly szepen szól a harang
Máriához hív bennünket ez a hang,
Hozzá küldi illatát a sok virág
Ot dícséri, Neki hódol a világ.

Szűz Mária, ég s föld legszebb asszonya
Te vagy a mi reménységünk csillaga
Hozzád száll fel vágyakozó hő imánk
Maradj nekünk mindhalálig jó Anyánk

— Örömiinkben, bánatunkban légy velünk,
Ha sötétben járunk, fogd meg a kezünk
Ha vétkezünk, szánj meg minket, meg ne vess
Haltnak után jó Atyánkhoz Te vezess

P. Szalay Emil, OFM

Külvárosi iskolában

Külvárosi iskolában
Ötven gyerek ráammered,
karácsonyról szól a mese,
és a szemük felnevet.

Megenyhülnek sápadt arcok,
nézna, rongyos alakok,
karácsonynak fehérségét
hintik szét az ablakok

Külvárosi iskolában
átsuhan egy Kislány
glóriáját megcsodálta
ötven iskolásgyerek

Nem emlékszik senki mostan
szegénységre, hiányra,
ötven gyerek égo szemmel
néz a Gyermekkirálynára

Csend van a ren iskolában
a szeretet gomolyog,
Krisztus arca a keresztben
szent-szelíden mosolyog

Könnnyű László

Juni:
1944. é.

„Ezeket a sebeket barátaimtól kaptam”

Dr. Monostory Elekné.

Régen történt.

Egy világhírű szálloda nagyterme megtelt vendégekkel. Egy gazdag ember vendégelte barátait. Vacsora közben a házigazda felállt:

— Azt hiszitek gazdag vagyok. Már nem. Elvesztettem minden vagyonomat. Most elmegek Ausztráliába szerencsét próbálni. Hét év múlva ugyanezen a helyen találkozunk. Ha sikerül a vállalkozásom, újra fényes vacsorát adok. Ha szegényen térek vissza, ti vendégeltek meg engem. Áll az alku?

Hét év múlva a jó barátok levelet kaptak: Nyomorultan tértem vissza. Várom a vacsorátokat.

A levél írója halálos betegséggel feküdt egy kórházban, — de nem szegényen. Csak próbára tette barátait. Végrendeletet csinált, s azoknak hagyta vagyonát, akik a megbeszélten napon készek megvendégelni őt.

A barátok közül egy sem gondolt a vacsorára. A gazdag széttepte végrendeletét: a szegényeknek hagyott mindent.

Ez a történet szomorú komolysággal hasonlít Jézus köztünk töltött életére.

Karácsonykor gyermeki kedvességgel, mennyei szeretettel vendéglített bennünket. Azután, hogy kedvünkért szegény lett, elindult szerencsét próbálni: szeretetet gyűjteni. S mire az út végére ért, mindenéből kifosztva, koldús szegényen, — *barátaitól sebeket kapott.*

De hát kik Jézus barátai?

Minden ember. Senkit se zárt Ő ki szeretetéből. Még az árulásra készülő Judást is *barátjának* szólította.

Barátság! Szent szó! Szeretetet, együttérzést, hűséget takarsz! Izlelve, kóstolgatva, édes-sé válik tőled a szív.

Barátság! Be törekeny holmi vagy! Az ember gonoszul nyúlt feléd, (elárulta Megváltóját) s izzé-porrá zúzódta a kezében.

Elárult barátság, te adtad Jézus ajkára a par-könnyes szót:

Ezeket a sebeket barátaimtól kaptam!

Kitartó barátság! Be tényszerű fogalom vagy! Jézus gyöngéden nyúlt feléd, s királyi magaslatra emelt. Trónod a Golgota keresztje. Ott tett bizonyosságot rólad a Megváltó, kimondva a világ leggyöngédebb szarait: Atyám boesáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Azóta tudjuk, hogy a barátság, Jézus barátsága, — megbocsájtó, elnéző szennyünket takar-gató.

Valóban a mi betegségeinket ő hordozta, S a mi fájdalmainkat ő viselte, És mi őt szinte bélpoklosnak tekintettük, Az Istentől megvertnek és megaláztattnak. Pedig ő a mi gonoszságainkért sebesített meg.

A mi bűnünkért törtétt össze,

A mi békességünkért van rajta a fenyíték. S az ő kék foltjai által gyógyultunk meg.

(Iz. 53, 4—6.)

E szomorú helyzet azóta nem változott.

Kétezer év óta tart a megcsúfolás: Jézust lépten, nyomon elárulja hűtlenségével az ember. És Jézus kétezer év óta tartja a barátságot. Húsz század sötét bűnei sem tudták megingatni Őt. Szívünk betegségeit azóta is hordozza, — megosztván velünk bánatunkat, — lelkünk fájdalmait viseli. Ma is a mi gonoszságaink sebesítik meg Őt, s a mi bűneink törik össze fájdalommal Szent Szívét. A mi békességünkért áldozat Ő ma is.

De ideje, hogy végre fordítsunk a helyzeten.

Mi sem természetesebb, hogy most már mi hordozzuk az Ő fájdalmait, mi kenegessük az Ő sebeit, mindenben együtt érezvén Vele. Ideje, hogy igazán barátainak tekinthessen bennünket Jézus.

A lélek megtorpan ennél a gondolatnál. Merje magát Jézus barátjának érezni? Mi jö-gon?

Ime a felelet:

Barátainak nevezett bennünket (Jézus), mert megismertette velünk Isten belső életének titkait. (Jn. 11, 15.)

Ezért, igen ezért vagyunk Isten barátai! Láttuk kegyelmeit, tudjuk a megtestesülés, megváltás, megszentelés titkát. Jézus végrendeletileg nekünk adta Atyját nagyvesztőtöki imájában. Elküldte a Vigasztalót a piros Szeretet viharzúgásos Unnepén. Szétosztotta Önmagát köztünk. Akkor a puszta földre fektetett keresztet, most az áldozati, fehér oltárokon. S ebben tárul ki szent barátságának mély öle: semmije

Oh, ha én is ott lehettem volna. Mint a zápor a könnymen úg-folyna. Minden csepp vért százszor megcsókolnék S nem mennék el soha többé onnét.

sem maradt, mindene. Onmaga is a miénk. Pazarló a szeretetben.

Időnként egy-egy ember felfogja, megérti, viszonzozza Jézus barátságát.

1200 év múlva Jézus keresztfáldozata után, a haldokló Szent Ferenc fekszik úgy. — Jézushoz hasonlóan, — a csupasz földön. Pazarol a szeretetben: semmije sincs, mindene Istené. Mintha mondaná: megfeszítettet nekem a világ, s én a világnak.

Időnként talál Jézus néhány hétpróbás ba-

rátot. Olyankor kissé feledi a hűtlen barátok árulását, csöppet beheged unos-untalan fölslag-gatott Sebe.

Egy kislány, — nevezzük Eszterkének, — nagy kérdésen törte a fejét:

— Szűz Anyámat úgy hívom: édes Virágszálam! De mit mondjak Jézusnak, hogy olyan szép legyen, ahogy érzem?

Igen! Mit mondjunk Jézusnak, kegyetlen kezűnkől sebzett, rendíthetetlenül hű, édes Szent Barátunknak?!

Magyar költők a magyar népről

Írta: Dr. Vööné Pécs Mária.

A liberális kor történeti érzék és ismeretek hiányában felhígította ezt a nép-ábrázolást és előbb érzélgőssé, majd durván realissá tette. A századforduló (XX. sz.) modern lírai költészete a nagyváros felé fordul, keveset törődik a magyar faluval. Ha pedig még látja, kivetkőzteti a népet faji jellegéből, egyszerű, természetes vonásaiból. (Igaz, hogy a századforduló változást okozott a falu életében, de azért a gyökerek, hagyományok, alapvonások megmaradtak.) *Amde, — amikor a hajszolt, zavaros nagyvárosi élet nem elégíti ki, nem nyugtatja meg az embereket: föl-földobott kő módjára újra visszahullnak a földre, visszatérnek a faluhoz és az ures, mesterséges, hamis „kulturából”, fényből kijózanodva, újra megtalálják faji értékeinket: a földdel a természettel együtt élő magyart: Isten gyermekét.*

Kosztolányi Dező a robogó vonatról nézte az Alföldet és az élet gondjaival küzdő magyar földművest: „döbbenve nézi, amint merengve szánt, lassan ballag bölcs mélabúsan napsütötte arcán, de szem nem látta őt könnyezni még”. *Juhász Gyula* meleg szívvel énekelte meg a falusi tájat és az egyszerű ház egyszerű embereit:

„Pirosló abrosz, friss szalonna.

Búbos kemence, jó meleg;

Pár kurta rőf a szoba hossza,

Megférnek a jó emberek!..

Be jó a csönd, az óbor itt benn, bé iők e lozan emberek!..”

Harsányi Lajos a Dunántúl dicséretet zengi: derűs tájat, jó gyermekeket, bölcs agg embereket, munkás, dalos legényeket, lányokat, Isten áldásában bővelkedő földet.

Lovász Pál „Pásztor”-ra „a napvert, subás alak, nyugalmas, bölcs, derék; világa: ég, mező, szívében nincs talány s a lelke árnytalan. A lakóinak lelkiibe meg két súlyos, szent ige van: az Isten és a föld.

Szajó Sándor is szeretettel nézte népünket, csodálta életterejét, elszántságát, reménységét, s arra int: „Ne feledje senki, hogy ő a nemzet é hazán!”

„Szobor a rónán... szép és szomorú

Nyugodtan nézdel kéklő távolokba,

Állát lehajtva kerges tenyerébe,

Viharnak, napnak bátran szembenéz;

Szeme pilláján nincs egy rebbenés.

— — Áll joban-rosszban rendületlenül..

(Szobor a rónán).

Ma, az immár meghiggadt új népiesség ismét a magyar falu felé fordul. Itt keresi a bűvópatakként előbukkanó erőforrásokat. A város áll formákba meredőre... de íme, ének hallik, zsolozsmát zsongó, zengő tenger, jönnek a búcsúsok, Istenre szomjas, friss emberek!

„Evezred óta már e hittel járnak

s e hitből nőtt ki minden égi tett”.

Jönnek a búcsúsok és megerősítik, megifjítják a várost. Ezt olvassuk *Mécs László* versében. Majd vele együtt tisztelettel nézzük a nép munkáját is:

„aki ezerszám nyüzsg a mezőn, aratva,

s dallal, verítékkal kenyeret keresztel,

őt vágják először a vihar patkói,

s benne áldatnak meg a földnek lakói.”

S a költő, kinn a mezőn jártában, találkozik egy baktató aratóval: „Vállán kasza, kezében kaneső, vízzel”

„Kezet fogunk, Szemből hetven éve

komolykodik, de lába még se reszket.

Pitymallat, óta tán ötven keresztet

levágott, nyájként áll a sárga kéve

Pirulva állok. Telve van malasztal,

Szívébe Isten szállt le angyalostul

Igy járhattak egykor az apostolok,

Boncolni ő nem ért rá: élni kellett”

Aratni, földet túrni újra retni,

bölcsőt ringatni, kis pulyát etetni

s virrasztani komoly halottak mellett.

Eszmék forrnak körülötte, ő meg se rezzen

Halál avarja nem zavarja. *Hívják:*

quón s megy, mert Istent erősen akarja”

„S míg mi botorkálunk, őt biztos úton hordja acelos lába — Vállán kasza, kezében kaneső, vízzel”.

III. Ezek csak kiragadott kepek, pillanattöltekek arról, hogyan ír a magyar népről a magyar költő.

De így áll népünk ma is előttünk: szobor a rónán, ember a viharban, ember a gaton. „Aldott nekünk az a bölcső, mely magyarrá ringatott”, de áldott a népünk ma is, aki minden viharban megállta helyét, megőrizte hitet. Lába a földbe gyökerezik, de a napba néz. A földbe ret, de az eget kémleli. Dolgozik, sokat nem beszél. Portalan áll. Es ha kondul a harang — énekszó, ima hallik

„Mennek Isten-szomjas búcsús, friss emberek”

Feltámadt Krisztus e napoa! Alleluja!

Unnepi harangszó, allelujás ének hirdeti a nagy Szabadsághősnek, Krisztusnak diadalát. Kit a gonoszság az örökmenlékü vérhegyen a bitófára vitt és Ki arra a vérharmatos áprilisa meghozta az örök tavasznak hajnalhasadását: a feltámadást. S amikor ott függött a bitófáján, mint megfagyott mádság s elhangzott isteni ajkáról a nagy szó: Beteljesedett! ... jött a megváltás, a kiengesztelődés korszaga. Verrózsáiból pedig kinyílt a nemzetek szabadságának szent eszméje, amelynek rózsáillata kell, hogy minden magyarnak szívét-lelkét igazán betöltse.

Az a palesztinai sír, ahova az emberiség milliói térdelnek, lett a világtörténelem fordulópontja. Négyezer éven át nyomta a szolgaság az emberiséget. Négyezer éven át bolyongott az emberi értelem az igazság keresésének sivatagjában. Feltűntek nagy hősök, hatalmas fejedelmek, de nem tűnt fel sehol a szabadság és az emberi méltóság napja. Születtek Fáraók, de nem született remény és szeretet. Eltek tudósok, bölcsék, de nem élt békesség és világosság az emberiség elméjében, s íme a Krisztus-sírja egyszerre átváltoztatja a világot. Allamok, népek, országok, nemzetek ülnek a feltámadás napján újaszületésük ünnepeit Királyok, hódítók, hősök

térdelnek az egyszerű palesztinai sír előtt, mert ők is tudják, hogy Az, aki abban a sírban feküdt, a nemzetek Dicsősége és az emberiség Szabadítója lett s Aki azt mondotta önmagáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet...”

Jézus sírja nem közönséges sír, hanem a dicsőség és örök győzelem sírja. Innen indult Ő diadalútjára és hódította meg a világot. S bármerre ment, mindenütt Virágvásárnap volt az útja. Ez a diadalút nem szűnt meg; tart egész a világ végéig. 1910. éve, hogy ez az isteni Hős kezébe vette a föltámadás zászlaját s belekiáltotta a nagy világba: „Utánam! Kövessetek!” S a népek megmozdulnak: őt világrész követi Őt; új fény, új világosság jött a szívekbe s így lettek az országok Krisztuséi.

Nekünk, magyaroknak is voltak nagypéntekjeink, voltak Golgotháink, de reményünk a jövőben soha meg nem fogyatkozott. Nagy feladatok, nagy kötelességek nehezültek reánk, de mindig nemzeti büszkeséggel fogtuk meg az ekeszarvát és túrtuk a magyar földet, s ugyanakkor védtük szabadságunkat, védtük ódes hazánkat is. Nehéz, de fölséges a szabadság útja és nagy önmérséklet, s nagy jogéretet kell az alkotmányos intézmények biztos fönttartásához. S amíg őseink a harcmezőkön küzdöttek a haza megmentéséért, reánk a szellemi küzdelem maradt hazánk megtartásáért, és mindig fel tudtuk magunkat küzdeni a kultúrállamok sorába, mert megtanultuk, hogy minden szép és nemes eszme Krisztus sírjából sugárzik felénk.

Vallásos népek nem lehetnek sokáig szolgák, sem nyomorultak. Vallásos nemzetek nem veszhetnek el. Numa Rómája ismerte a vallásos érzelmeket, a jogot, a szabadságot is; de a Sullák és Catilínák nemzete eldözsölte, eltivornyázta a haza becsületét, megölte szabadságát, sírját ásta jövőjének.

A föltámadás a nemzetek reményének és felvirulásának napja. Ma is ettől a feltámadott Krisztustól várják a nemzetek boldogulásukat, mi, magyarok pedig hazánk föltámadását.

A világegésben négy és fél évig járta ez a szegény magyar nemzet a Kálváriát; járja ma is. Vörös fejjel, csonka karral, lyukas bakancsban, rongyosan, de hős lélekkel küzdött az ellenséggel, mely keresztre akarta feszíteni e hazát és le akarta sújtani ezeréves életét.

Az a huszonöt év, mely elviharzott föltűntünk, ha a föltámadás reménye egy kis megnyugvást hozott is néha a magyarnak, — mégis keserű és gyászos a visszaemlékezés azokra az időkre, amikor hazánkat ellenségeink a sírba akarták zárni.

Fájó szívvel kérdeim: Szegény hazám! Lesz-e boldog Húsvétod! Lesz-e békés feltámadásod?

S mintha hallanám Krisztus isteni ajkáról elroppenni a nagy szót: „Magyar népem! Ha boldog akarsz lenni, zúzd össze a bálványokat, amik akadémiai feltámadásodnak!” S ezek a bálványok: a nazafiatlanság, az egyenetlenség és vallástalanság.

1. Szeresd a hazát ne szóval, hanem tettel munkával. Ma, amikor országod ezer sebből vérzik, neked kell e sebeket gyógyítanod; neked kell hazádat a reá erőszakolt süllyedés sarából kiemelned. Ez ezt csak közös megértéssel és a közös célt érdekében kifejtett munkálkodással érheted el. Ma, amikor dicső és hős honvédeink a messze keleten állnak a vártán, hogy megvédjék hazánkat, kultúránkat, egyházunkat a vörös rémtől, nekünk

szent kötelességünk minden áldozatot meghozni hazánk fennmaradásáért és egy békésebb jövőért.

A karthágói nők saját hajfűrtjeikből fontak kötelet hazájuk védelmére. Mi is fonjuk meg a munkának és áldozatoknak kötelét és hazánk föl fog támadni.

2. Eljünk egyetértésben. Ezeréven keresztül gyujtogatta fejünk fölött a házat az egyenletlenség ördöge, — itt az ideje, hogy vége legyen minden gyűlölködésnek és valláskülönbség nélkül munkálkodjunk a közboldogság felépítésén. Mert a hazai boldogsága közös boldogságunk, a haza nyomorúsága közös nyomorúságunk s a haza leigázása nekünk is rabszolgáságunk.

3. De lobogjon a magyar földön a vallásosság

szent lángja is. **Ma, amikor a béke és szabadság után sóhajtozunk, nem akarjuk észrevenni, hogy vallásosságunk szakadozott, rongyos. Ha a magyar nem akar elveszni, akkor vallásos életet kell élnie. Mert a magyarnak mindenkor a vallása volt az az alapja, amelyre fölépíthette boldogságának templomát.**

Allelujával van tele Húsvétkor a világ. De ez az örömjongás nem csal-e könnyeket a szemünkbe? Előttünk a család, a haza, az emberiség sorsa. El tudjuk-e viselni az élet nagy megpróbáltatásait? A nehéz idők, a megélhetés nem telíti-e meg keserűséggel a szívünket? Mind olyan kérdések, amelyekre feleletet csak a föltámadott Krisztus tud adni: „Bizzatok! Reméljetek! En meggyőztem a világot!” Alleluja!

A ferences korda jelképes jelentése

Közlő: **Bálint Sándor dr.**

A kordáról egy ferences imádságos könyvben, a *Lenkötelecskében* (1769) ezeket olvassuk:

A kordaöv jelenti azokat a köteleket, kikkel a mi Üdvözítőnk a kertben megfogattatván, megkötöztetett, Jeruzsálembe vitetett, azután Pilátus házában kegyetlenül oszlophoz kötöztetett. Azért akik a kordát éjjel és nappal testükön hordozzák, emlékeztet tésznek, hogy a Megváltónk nemcsak az oszlophoz kötöztetett, sőt egész éjszakán is tartani méltóztatott. Azért aki reggel ezzel magát fölövedzi, jelenti Krisztus Urunknak az oszlophoz való kötözését. Este pedig mikor aludni megyen és ágyára készül, jelenti Krisztus Urunknak megoldozását, minekutána kegyetlenül megostoroztatott volna és

nagy lankadt fáradtságát, mikor az oszlopnal földre esett volna.

A kordaöv jelenti mélységes alázatosságnak jeleit, mert megövedzvé magát ezzel, nagy-nagy bűnösnek és Isten törvénye megszegőjének vallja magát, az Isten előtt megismervén, szán szándékkal kötözi, hatalmában adván, kezében vetvé önnön magát, kegyelmet keres, hogy jövődében megkötözött kezekkel és lábokkal a külső sötétségre ne vettetnék.

A kordaöv a purgatórium és idő szerent való büntetések leszállításának, sőt az örök kárhozattól való megoltalmazásnak is jele. Mert ha Jerikó városában régenten amaz ablakon kifüg-gő karmazsin színű zsinór Ráháb asszonyt megoltalmazta a haláltul és minden veszedelemtül, sokkal inkább ez a szent kordaöv, mivel a Krisztus Urunknak véres szenvedésének, az egész emberi nemzet váltásának jele. Ágyékát ezzel övedzvé, megoltalmazza őket az örök haláltól, az purgatórium kínjától afelől mondott bücsük által.

A három esomé jelenti a Szentháromságot kihez ragaszkodnunk köll az hit, remény és szeretet által. A Szoplótelen Szüz Máriát is, mivel a menybéli Atvaistennek leánya, a Fiuistennek Anyja és a Szentlélek mátkája. Innét a három esomók képzik és juttatják eszünkbe a Boldog asszonynak három kiváltképpen való nagy szív-fájdalmát. Először: midön hallotta, hogy eszükán az ő szerelmes Fia megfogadtatott, kegyetlenül megkötöztetett, azután mikor keservesen a büntetésnek helyére követte volna. Másodszor: mikor a keresztfán függeni es keservesen meghalni szemlélte. Harmadszor: mikor a keresztfáról letévé esötöigatta s koporsóba tétvé eszont elhagyta. Keservesen siratván es nagy keserü fájdalomban egész föltámadásig maradt. Az ő kedvesének mirrhakötését, szívet al-taharó fájdalomnak törével együtt hordozta. Nemelvék pedig a kordaövet öt kötéssel es esomókkal hordozzák Krisztus Urunk öt mély se-beinek emlékeztetire.

A ferences korda menyvei büszkesége Páduai Szent Antal. A kordaviselők egy partfogója!

P. Katona Jusztiánián.

Máriavölgy

Máriavölgyi Nagyasszonyunk.
könyörgőj érettünk!

Tarka-színes gyermek-kori emlékeim között, féltett kedves képet örökök. Valami megkapó érzés, jóleső emlékezés árad el bennem, valahányszor csak megidézem. Ilyenkor újra ott érzem magamat az ősi koronázó fővárosban, Szent Márton oltalmában álló Pozsonynak esti fényben ragyogó utcáin. A felvidéki megszállás nyugatra szakadt magyarjainak máriavölgyi fogadalmi zárandoklatáról visszatérőben, lobogó gyertyával kezemben, önfeledten olvadok

a tizezrével áradó magyar zárandoksereg tömegébe.

A tömeg visz és magával sodor. Már nem látom az idegen hatalom fényreklámainak bántó hivalkodását, nem hallom az utca soknyelvű zűrét, nem riaszt az elnyomók hideg közönye. Diadalmas önérzettel hordom szívem fölött a fehér-zöld szalag mellett a piros szekfű virágot, magyarságomnak piciny, áruló hírnökét.

Mindez oly álomszerű. Szeretném, ha soha el nem múlt! Az elragadó érzés fölkap és messze túl emel időn, országhatáron, idegen arcokon, és sorstestvéreimmel nagy, megértő közösségbe kapcsol. A Kisalföld jó magyar népével egybeforrtan, magyar imádsággal és énekszóval ajkamon, köszönhettem legősibb kegyhelyünkön, a Kiskárpátok kies völgyében fekvő Máriavölgyben a Boldogasszonyt. Nagy tisztelettel övezett kegyképe előtt, az évszázados falak tövében volt első találkozásom népemmel. A szinmagyar Csallóköznek nemesen egyszerű magyarjaival együtt esdekeltem a Nagyasszonyhoz új feltámadásért, magyar jövődöért.

Itt imádkozott egykor Eszterházy Pál herceg, Magyarország nagynevű és szentéletű nádora. A kegykép csodás történetét is ő írta meg a Mennyei Korona című könyvében. A tatárjárás után ébredő időben megjelent a kútban egy vak koldúsnak a Boldogságos Szűz képe, miközben mennyei szózat biztatta, hogy mossa meg szemét a kút vizével. Megtette és újra látott. Erre kiemelte a kútból a képet, oszlopfőre tette és gyakran imádkozott előtte. A esoda híre szárnyrakelt, csakhamar kedvelt zárandokhelye lett a környező vidék népének. Nagy Lajos király bőkezű ajándékkal templomot emeltetett föléje, és gondozását remete Szent Pál szerzeteseire bízta. A kegyhely jelentőségében megnövekedett, amikor a pálos rend általános főnökeinek székhelyévé lett. Eszterházy Imre

herceg, Magyarország primása, előzőleg a rend főnöke, innen került az esztergomi érseki székbe. Csodás meggyógyulását súlyos torokhájából a szentkút csodás erejének tulajdonította.

A Boldogasszony kegyképéhez I. Lipót császár és király is elzarándokolt. Az 1687-ik pozsonyi országgyűlés alkalmával, fia, József megkoronázásakor ajánlotta a török iga alól felszabadult országunkat a Nagyasszony pártfogásába. Felszabadult népünk is boldog örömmel emelte fel esdő szavát a gyámolító szent Szűzhöz. És nem hiába. Velünk volt a törököldült magyar rónaságok épülő tanyáin. Biztatott, segített, emelte a kókadó magyar fejeket és erőt adott az új fészekrakáshoz.

Ezért húzta, készítette valami titkos, benső erő és ellenállhatatlan megérzés kisebbségi sorsba jutott népemet is, hogy az új rabságban, megszégyenitetttségében ismét a segítő Szűzhöz siessen. Fogadalmat tett, hogy minden esztendőben az ősi kegyhelyre zárandokol, munkaidőben, gyalogszerrel, áldozattal, csakhogy teljesüljön kívánsága.

A Nagy Lajos király építette szent falak között, és a vonuló tizezres tömeg áhítatában éreztem meg, milyen félelmetes erő, ellenszenvet, idegen kényszert és gyűlöletet meggyőző hatalom bennünk ez az évezredes, mélyen gyökerező hit, és mily elpusztíthatatlan magyarságunk.

A könyörgő imádságban és a hangosan soha ki nem mondott szent gondolatban eggyé lett a falu és a város, a meghurcolt kispolgár és az agyonterhelt falu népe. Összefogtunk, egymás kezét kerestük és találtuk meg ekkor öntudatlanul.

Népünk áldozata betelt. Csallóköz magyarjainak ajkán újra szabad lett a szó. A máriavölgyi szent Szűz hazahozta népét. Csak töredék része és Pozsony magyarjai járják tovább könnyes szemmel a Boldogasszony útját. De tudják és érzik, hogy könyörgő áldozatuk, titkos álmuk-vágyuk nem lehet hiábavaló!

Szentbeszéd idején.

A pápák történelmi távlatban

Írta: P. Schrotty Pál, O. F. M. tartományfőnök.

Olvasóink közül azok, akik az Örök Városban jártak, talán már látták a Szentatyát ünnepélyes felvonuláskor, amikor a világ minden részéből összesereglett hívek leirhatatlan lelkesedése között, a bibornokoktól és szolgálattevő papságától körülveve, bevonul a világ legnagyobb templomába, a Szent Péter-Bazilikába. Az ember végigjárhatja az egész világot: ehhez a színpompás képhez hasonlót seholy sem lát. Ezt nem lehet elfelejteni: az ezüstharsonák csodálatos muzsikája örökké visszhangzik lelkében. De nem felejthetjük azt a képet sem, amit a Pápa ilyenkor a szemlélőnek nyújt.

Fején a hármaskorona, az ú. n. Tiara, jobbkezének gyűrűsujján az ú. n. halászyűrű és mindennütt az óriási Istenházában, a hordszéken is, amelyen a Pápa ül, a szent kulcsok szimbóluma.

Cikksorozatunkban röviden ki kell tennünk erre a három jellegzetes dolagra is.

1. *A tiara.* Az első keresztény századokban a Pápa is, a püspökökhöz hasonlóan mitrát viselt, amit püspökeink még ma is hordanak. A IX. században ennek a fejdísznek alsó részét drágakövekkel díszített arany- vagy ezüst-koronagyűrű tartja össze; később, aranybronz kerül a helyére. 1934-ben, V. Kelemen Pápa uralkodása idején a Tiara a mai alakját veszi fel.

A Tiarát, amelyet a Pápa csak nagy ünnepélyes alkalommal és sohasem liturgikus ténykedés közben hord, triregnumnak, hármaskoronának is nevezik, a három legmagasabb pápai hatalom, a papi-, a pásztori- és a tanítói hatalom jelképezésére.

2. *A halászyűrű.* A Pápa megválasztása után, mindjárt ott a Conclávéban azt a kérdést intézi hozzá a Camerlengo, azaz az ügyvezető bibornok, vajjon elfogadja-e a megválasztását. Ha a megválasztott igennel felel, ugyanaz a bibornok egy gyűrűt ad át neki. Ez az ú. n. halászyűrű, amely kizárólag a Pápanak jár. Más nem használhatja. A Pápa halála után a bibornoki testület feje a halászyűrűt összetöri, hogy visszaélések ne történhessenek.

Fontosabb pápai okmányokat ezzel a gyűrűvel szokott a Szentatya lepecsételni.

Rendesen igen szép és értékes művészi munka ez a gyűrű, amelynek drágakövében Szent Pétert szokták ábrázolni, amint a halakkal megtelt hálót a hajóba húzza.

Tulajdonképeni eredetét nem ismerjük. Az Egyháznak egyik legnagyobb kutatója, a híres Mabillon, azt mondja fémüvében, hogy nem tudja megállapítani azt a korszakot, amelyből a halászyűrű származik. Bizonyos, hogy IV. Kelemen pápa 1265—68. már használja. De szavaiból következtethetünk, hogy már régebbi szokást követ, amikor a gyűrűt használja.

V. Márton Pápa, aki a 15. század első felében uralkodott, használja először azt a szót: sub anulo piscatoris — a halászyűrű alatt, amely kifejezés azóta átment az egyházi jogszokásba.

E hivatalos halászyűrűn kívül a Pápa meg két gyűrűt használ. Egyet, amelyet mint főpap használ, és egy másikat, amelyet kizárólag szentténykedések közben visel. Az utóbbi szokás már az első keresztény századokban dívik. I. Szent István pápa volt az első, 257-ben, aki liturgikus ténykedések közben gyűrűt használt.

VI. Piusról a következő anekdotát jegyezte föl

a történelem. Napoleon generálisa, Haller berontott hozzá és kincseit követelte, különösen kívánta a két gyűrűt, amit a Pápa viselt. „Az enyémet adhatom és lehúzva az egyik gyűrűt odaadta neki; a másikat a halászyűrűt nem adhatom oda, mert az az Egyházé”. „A halászyűrűt is követelem! Ide vele, vagy erőszakot használjok!” A Pápa odaadta azt is. De mily nagy volt a generális álmétkodása, mikor meg kellett állapítania, hogy a legnagyobb hatalmat szimbolizáló gyűrű teljesen értéktelen anyagból készült...

3. *A szent kulcsok.* A kulcsok átadása minden népnél a hatalom átadását jelképezi.

A szentírás és az Egyház nyelvén is azt jelenti. Mikor Krisztus Szent Péternek e szavakat mondta: neked adom a mennyország kulcsait, átruházta reá a kötés és oldás hatalmát, tehát a legnagyobb lelki hatalommal ruházta őt fel. Ez áll az ő utódjaira is.

Az atyák közül már Tertulliónál találjuk a kulcsok átadásának ezt az értelmezését.

• Az Egyház szimbolikájában találunk egy, kettő, három, sőt hét kulcsot is ábrázolva, a szerint, ahogy az Egyház egységét, a kötési és oldóhatalmat, vagy a hét szentséget akarták kifejezni vele.

Ha a pápai képeken, az Örök Városban, vagy egyebütt látjuk a kulcsok ábrázolását, gondoljunk erre a magyarázatra.

Gyöngyös

*Csodálatos Istenanya,
magasságodba sietünk,
s föltekintre fájdalmadra
hallgat önnön szenvedésünk.
Öledben a Szent Szeretet,
Megrágtól szállt a földre —
s kihálálra ítéltetett;
om Urunk lön mindörökké.*

*Ime az: O keresztjénél
ott áll sokszáz síró anya,
sohajtra magzatja nevet,
aki távoí — vérbe — harcba
Oh, könyörögj országunkért,
ajánld Fiaid szívébe,
hogy mar szűke ne ontson vért
s ríradja a hálát! éjé!*

*Haborúknak orvengébe
megtanultak imádkozni,
gyűlöletet nem tetézte
Krisztus oltarán aldozni.
Esdeklünk, akik itt vagyunk,
könyvet könyvre bus lelkiunkon
attolygatunk — jaj maradjunk
megtisztultan minden büntői!*

*Sebeknek Elsimítója,
tiánkat oh győgyítgasd,
hajlunk mi májál minden ora
csak őket nekünk visszaadd!
Szentséges téhér karodban
holt szívek is feltöbannak,
ná reményünk is meglóbban,
sűrű könyvünk csiogu lassan*

*Csodálatos Istenanya,
magasságodba sietünk,
s föltekintre fájdalmadra
csémült a szenvedésünk!*

Cziraknye Boek Gizella.

Népiünk ajkáról: Krisztus-keresés húsvét hajnalán

Az egész országban elterjedt szokás, hogy a hívek, némely helyen a falu apraja-nagyja, húsvét hajnalán a templom körül, vagy a temetőben összegyűlnek, s keresik a sírjából feltámadt Údvözítőt. A Gyöngyösi Ferences Hittudományi Főiskola Néprajzi Szemináriumának gyűjtéséből közöljük itt a hevesmegyei Nagyrédén ismert Krisztus-keresés ájtatosságát.

(Az előimádkozó ezekkel a szavakkal mondja az u. n. beköszöntőt):

Hozzád jöttem, szerelmes Jezusom, rajtad kívül e világon nincs jussom, leborulva addig kérlek, míg csak kegyelmet nem nyerek.

Ha az élet gondja, mint töviskorona serti a fejemet, kesergő szívemet, könnyező szememet föl-emelem, felnézek Jézus keresztjére.

Töviskoronára, vérző szent homlokára. Ha élttem végére, síromnak szelére eljutok, terhemet elvisellem. Békével szenvedek imádkozván.

Vedd le vállaimról keresztemet, Jézus, Dávid szent Fia, hogy örömem legyen az Úr Jézus Krisztusba!

Hol vagy, Jézus szíve, Sir a szívem Érted, Hol lelem fel áldott Szívedet?

Szíved tehozzád csak akkor érhet, ha szent Szíved szent kegyelmet ad. Bűn terhe nyom és ha feltéinket, máris visszaszűnt a félelem.

Tiszta vagy te, én meg undok bűnös. Hogy lehetel hát, Jézus, enyeiem?! Szent remény vagy mégis szívem melyen, hisz a keresztlán ertem haltál meg.

Kiterjesztetted drága két kezedet, két karoddal engem megélelsz, megnyitottad áldott szívedet, hova engem betogadsz.

Jaj, de a nagy büntől reszket minden testem, Hullnak szememből bánatos könnyeim. - Adjon irgalmat a megtért bűnösnek az áldott Jézus szent Szíve.

Ha a porba hullok, szent keresztet alá roskadok, Drága szent Ver, hadd szedjelek össze, mely az áldott keresztől folyt alá a földre. Gyógyítsd meg a bűnös szíveket, gyógyítsál meg, mert vagyok beteg.

Kegyelemnek anyja, Szűz Mária, szólj a te szent Fiadnál. - hogy a rettentő számadásnál irgalmas legyen hozzám. Amen.

(ő, Mészáros Jánosné sajátalköltésű imája, 75 é.)
(Majd térdhajrába kerülök meg a templomot, közben a Szentháromság olvasóját imádkozzák. Utána felállnak, s így járják körbe-körbe a templomot, az elő-énekes pedig a következő éneket mondja):

Szombat első napjára nagy vasárnap hajnalba Szent János és Magdolna mennek Jézus sírjára.

Mond az angyal, mit félték? Vajjon kitől remegtek? Tudom, hogy kit kerestek, de már itt nem leltek.

De midőn odaértek, rögtön megfélemlének, Mert az Úrnak anygala Máriához így szóla:

Mit keresel, Mária, Úr Jézus édesanyja, Nincsen itt feltámadott, amint rég megmondattott.

És az Úrnak anygala a szentsorhoz járula, Róla lehengetívén a követ és ráülvén.

Villámolt tekintete, fénylett az öltözete, Az örök megrettentek, mint holtak, olyak lettek.

Mert már ő feltámadott, amint rég megmondattott, Jertek ide, lássátok, hogy nincs már itt Uratok.

Mondjátok mindnyájának, az ő tanítványinak, Hogy majd Galileába meglátják őt valóba!

Alleluja dicsőség legyen Néked, nagy Főlség, Alleluját éneklünk vedd kedvesen Isteniünk!

(ő Sebők Imre kéziratoss gyűjteményéből, Nagyréde, P. dr. Dám Ince gyűjtése.)

(Elmondják az Urangyalat, boldog ünnepet kívánnak egymásnak, s mennek haza.)

FERENCES SZEMMEL

Szentseges Atyánk, XII. Piusz pápa a Boldogságos Szűz Szeplőtelen Szívének ajánlotta az egész emberiséget. A híres fatimai kegyhelyen ugyanis ezt mondta a Szűzanya: „Isten a világ megmentése érdekében Szeplőtelen Szívem tisztelétét óhajtja a világtól. Jaj az embereknek, ha meg nem ternek és tovább bántalmaznak Istent, ha szívük megátalkodik a bűnben, mert a következő pápaság végén (XI. Piusz pápaságának végéről van szó) meg borzasztóbb háború tör ki. Háborúval, chséggel és egyházüldözéssel bünteti Isten a világot. A csapás megrövidítése érdekében azt kívánom, hogy a világot Szeplőtelen Szívemnek szenteljék és az emberek minden hó első szombatján engesztelő szentáldozáshoz járuljanak. Ha az emberek hallgatnak rám, megjön a béke. Oroszország pedig megtér!” Két szempontból is csatlakozunk Szentatyánk kezdeményezéséhez: részben mert magyarok, a Szent Szűz nepe vagyunk, részben pedig azért, mert a Szeplőtelen Szűzanya Szent Ferenc Rendjének elvülhetetlen dicsősége. Minden ferences rendház és minden ferences tereáriusközösség gondoskodik arról, hogy rendi hagyományainkhoz és Szentseges Atyánk akaratához hiven

megszervezze az elsőszombat ájtatosságát, és munkálja az emberiség békéjét s Istenhez-térését!

Nagy megpróbáltatások nagy áldozatokra hívják fel a hős lelkeket. Több ezer hősi halált halt magyar családapa helyébe keres fenntartót, „apát” a Haza. Rendiközöségeink áldozatkészségének meghatott tanúi voltunk békében és háborúban. Gondoltak-e arra népesebb rendiközöségeinkben, hogy eltartsanak, ruháznak, esetleg továbbtaníttassanak egy-egy hadiárvat alamizsnájukból. Ne feledjük, hogy hőseink a mi életünkért és vagyonunkért áldozták életüket. Mi a mi áldozatunk ehhez az életáldozathoz kepest? Legyen szegényesebb rendi otthonunk, könyvtárunk, talán rendi oltárunk fénye is, de a Hazát ebben a nagy inségében ne hagyjuk! Ki tudja hány papot és szerzetest juttathatunk Isten szolgálatára, ha idejében kezünkbe vesszük ezeknek az árváknak nevelését...? Szent Ferenc fiai, különösen magyar fiai a Hazaért esodálatos áldozatokat hoztak. Ne legyünk méltatlanok nagy elődeinkhez!

Arpádházi Boldog Margit szentte-

avatásának ügyét a legnagyobb szorgossággal intézik a római hatóságok. Így írja Szentatyánk Magyarországi biboros Hercegprimásának, 700 éves magyar reménység teljesedik azon a napon, amelyen Szent Margitot oltárainkra emeli az Egyház. Mintha a magyar lélek megoszolnék a nagy ünnep előkészítésében...! Új esillagokat dobna a magyar égre... Amennyi fényt árasztanak nemzetünk kegyelmi életének gazdaságára annyira bontják Szent Margitunk új-jászülető kultuszának egyetemes hatását. Pedig mennyit kellene róla beszélnünk, írunk, hogy kellene imádkoznunk hozzá, mennyire az ő közbenjárására kellene biznunk ügyeinket!? De Szent Margitnak ép az lesz a dicsősége s ez a szenttéavatásnak egyik igen fontos kelleke...! hogy Arpádházi Virágunknak saját magának kell megteremtenie a maga tisztelétét és elismerésre készletnie nohéz napokban sanylódo szegény házánkfiat. Mi, akiket a ferences szellem hat át, annál nagyobb odaadással és bizalommal ápoljuk Szent Margit tisztelétét, és testvérrendünknek, Szent Domonkos szerzetének dicsőségét készítjük elő azzal, ha első helyen Szent Margithoz folyamodunk minden szükségünkben.

A tökéletesség felé!

Dr. Ervin Gábor.

Néhány évvel ezelőtt még három datolyapálmám volt. Itt Budapesten. Igaz, olyanok is voltak, felarasznyiak. Mondanom sem kell, hogy nem szüreltettem róluk. Az én felaraszos datolyapálmáim bizony szégyenkezhettek, elbujhattak volna afrikai husz-huszonötméteres, gazdaggyümölcsű pálmatestvéreik mellett.

Azért én mégis büszke voltam a pálmáimra. Nagy vagy kicsi, termő vagy terméketlen, mégis csak datolyapálma! Büszke voltam, mindaddig, amíg eszembe nem jutott valami, amit most meg is írok.

Az jutott eszembe, hogy ha ilyen nagy különbség lehet datolyapálma és datolyapálma között, akkor keresztény élet és keresztény élet között is lehet ám különbség. A keresztény életet is növényhez hasonlíthatom. Van vetőmagja: az isteni kegyelem. Az isteni kegyelemből nő azután ki a keresztény élet. Kinő terebélyes fává — vagy cse-névesz, kóros jószággá. Olyanná, mint az én pálmáim.

Mi az oka annak, hogy keresztény és keresztény, sőt, Istennek szentelt lélek és másik Istennek szentelt lélek közt gyakran olyan óriási különbség van? Nem a halálos bűn állapotára gondolok. Gondolok mindennapi áldozókra, papokra, szerzetesekre — jószándékú, becsületes, kötelességtudó emberekre, akik között mégis sokszor akkora különbség van. Akadnak, hála Istennek, apostoli tökéletes lelkek — de valljuk be, akadnak félszeg, neveltséges, nehéz egyéniségek is.

Sok szerzetes, oltáregyesületi tag, karitász-hölgy minden tiszteletreméltó jóindulata ellenére valahogy nem olyan, amilyennek lennie kellene. Nem lehet ellene semmi súlyosat felhozni. Nem él szentségtörő módon, akarja az Istent szolgálni. Csak valahogyan minden ferdén áll a kezében, szavai akkor sértenek, mikor a legjobbat akarja, egész magatartása inkább elriaszt az Egyháztól, mintsem hogy vonzana a Krisztus felé. Sokszor az ilyen boldog tudatlanságban él, és csak az emberek rosszóságán panaszkodik, máskor szerencsésen rádöbben saját élehetlenségére és kesereg fölötte.

Ismersz-e ilyeneket, kedves olvasóm? Bizonyára ismersz. Ilyen vagy-e magad is? Azt gondold, hogy nem. Ők is azt gondolják. Akarsz-e ilyen lenni? Semmiesetre sem. Ha tehát nem akarunk ilyenek lenni, keressük ennek a szomorú jelenségnek az okát.

Hogy a datolyapálmám miért olyan kóros, azt tudom. Már a vetőmag sem volt jó, de meg napugara sem volt elég, földje sem megfelelő. De a mi lelki embereinknél hol a hiba? A vetőmagban, az isteni kegyelemben hiba nem lehet. Másból kell azt keresnünk. Hiányzik a napsugár: nem megfelelő az imaéletük. Hiányzik a jó föld: nem elég a lelki műveltségük.

A lelki élet nagy mesterei az evangélium nyomán egybehangzóan tanítják, hogy a keresztény tökéletesség felé hármasság út vezet: a kezdők, a haladók, a tökéletesek útja (L. Tanqueray: Aszkétika és misztika. 619-626 pontokat). A hármasság út kapuja a három megtérés.

A keresztény élet elsatnyulásának egyik oka, hogy elfeledkeztünk a három megtérés szükségességéről. Gondolatban két csoportra osztottuk az em-

bereket: a vallástalan, erkölcstelen és a vallásos, jó emberek csoportjára. És minthogy minket, mint egyházközségi tanácstagokat, lelkigyakorlatra járókat, szerzeteseket, papokat vallástalanoknak ugyan senki sem nevezhet, nyugodtak voltunk, abban a meggyőződésben, hogy rendben áll a szénánk.

Pedig a dolog nem ilyen egyszerű. Az első megtérés még nem elegendő a teljes, a tökéletes, az erőteljes keresztény élethez. Igaz, óriási szakadékok tátong a hívő és a hitetlen, a tizparancsolatra fittyet hányó és az istenfélő ember között. Igaz, nagy különbség van a között, aki többnyire a kegyelem állapotában van és aki mindig újra bűnbe esik. Az első megtérés bizonyonnyal az üdvösség kezdete. De csak a kezdete. Folytatás is kell. Második, sőt harmadik megtérés is kell, ha a keresztény élet teljes szépségét akarjuk megvalósítani.

Nem tudom, nem a kálvinizmus hatására feledkeztünk-e el a második és harmadik megtérés szükségességéről. A kálvinista tanok szerint az emberiséget élesen el lehet választani két csoportra: a bűnösök és a választottak csoportjára. A kettő között az a különbség, hogy az utóbbiak megtértek. Őszerintük az életben csak egyszer lehet megtérni, ez a megtérés azután végleges. Utána már semmi több nem szükséges, de nem is lehetséges. Így szoktak ők bűnösökről és megtértekről beszélni, megértésre alkalmaztuk. Aki már most tudatában ni. Ezt a beszédmódot mi is átvettük és az első volt annak, hogy halálos bűnöket már nem igen követ el, az megnevődött, önmagát megtértekné tekintette és megállt a lelki élet útján.

Pedig, ha jobban elmélyedünk a Szentírásban és a lelki írók tanításaiban, akkor látni fogjuk, milyen természetfeletti okok teszik szükségessé a második, sőt a harmadik megtérést is. Ezeket az okokat, a három megtérés mibenlétét részletesen tárgyalja P. Garrigou-Lagrange műve: *A megkezdett örökélet*, amelyet épp ezért fordítottam magyarra. Erre itt csak utalok, és a következőkben csak lélektani, gyakorlati szempontból szeretném a második és harmadik megtérés jelenségeit megvilágítani, az ott írottak kiegészítése gyanánt.

Ha lélektanilag nézzük a megtérés jelenségeit, a következő megfigyeléseket tehetjük. Az első megtérés mélyén a félelem, a magánosság és legtöbbször esetben a nemi ösztönrel folytatott kemény harc rejlik. Istentől jobban félnek, mint amennyire szeretik. Inkább a világ hagyta el őket, mint amennyire ők a világot. A nemi ösztön pedig még úgy tombol bennük, mint a ketreche zárt tigris. Nem tud kitörni, de folyton rázza a vasrudakat. Tudnak engedelmeskedni, magukat alárendelik: de nem szívből, hanem emberi tekintetből. Jótól-rossztól egyaránt visszatartja őket a gondolat: mit fognak szólni hozzá az emberek?

És mert bennük még tombolnak a szenvedélyek, azért maguk is könnyen gyanakszanak (készen miben tudós, abban gyanús). Sokat elnyelnek, megálatlatást, bántalmat, de csak azért, mert félnek. Fékezik magukat, de ha egyszer azután megpattan a fém, akkor van mit látnunk, van mit hallanunk!

Ez a rövid leírás minden szavában pontos lélektani megfigyelésekre támaszkodik, amelyeket talán máskor lesz módunkban közreadni. Amint látjuk, az első megtérés lelkiállapota még nem valam-

megnyugtató, az első megtérésben levő személy, a lelkiéletben kezdő egyéniség még nem valami vonzó jelenség. Nem nehéz belátnunk, hogy az ilyen nem lehet apostol, nem vezethet másokat, nem tud senkit megnyerni Krisztusnak, nem élő példája az Evangélium boldogító erejének. Igaz, mi tudjuk, hogy a kellemetlen, nehézkes külső mögött nagy érték rejtőzik, hogy ebben a lélekben is már jelen van a megszentelő kegyelem — de csak úgy, mint hernyóban a lepke.

Másrészt azt is látjuk, hogy az ilyen személy lehet napi áldozó. Hiszen a felsorolt jelenségek egyike sem halálos bűn. Jól is teszi az ilyen személy, ha gyakran áldozik, mert ez a leghatékonyabb eszköz a továbbhaladásnak. Csak akkor kellene őt féltelnünk, ha most már meg lenne magával elégedve: mert erre azután valóban nincs oka.

Milyen áhitatgyakorlatokra képes az ember az első megtérés állapotában? Imamódja a szóbeli ima. Elmélkedni még alig mer, vagy legfeljebb nagyon szigorúan kötött formában mer, hiszen olyan erők benné a szenvedélyek, hogy rögtön elszóráznék, rögtön kísértő gondolatok szállanak meg, mihelyt kissé is lazán fogná a gyeplőt. Éppen érzékiségének lekötése végett nagy szüksége van a

szentképekre, imakönyvekre, érmekre. Ragaszkodik a templomban megszokott helyéhez, „máshol ő nem tud imádkozni“. Csak bizonyos meghatározott pap, miséző, áldoztató kell neki, kínosan ragaszkodik egyes személyekhez.

Ha ilyen személyek azután valami egyesületet, művet indítanak, abban is a külsőség lesz a fő. Létrejönnek olyan egyesületek, amelyekben először ünnepélyesen és nagy izgalommal, sértődésekkel, sugdolózásokkal tisztikart választanak, ünnepélyes megnyitó ülést tartanak, szünni nem akaró szónok kifejezi az egyesület „célkitűzéseit“, év végén nagy fejtöréssel összehoznak valami statisztikát — közben pedig semmi sem történik.

Ha valakiben megvan a kellő alázatosság, és el benne Isten és a lelkek szeretete, akkor nem tud ebbe az állapotba beleyugodni. Nem vigasztalás számára az, hogy nincs halálos bűnnek tudatában. Hiszen igaz, élet az is, ha börtönben senyvedek, élet az is, ha bénán fekszem, de milyen élet! Használóképp élet az is már magában véve, ha a kegyelem állapotában vagyok, de ez még csak kezdet, nem pedig végső cél. A kegyelemnek növekednie kell, vele növekednie kell az erénynek, az apostoli hatékonyságnak, erőnek is. Ehhez pedig eléghetetlenül szükséges a második megtérés.

Missziós emlékek

P. Roznik Rajnér, O. F. M.

A nagy igazságok.

Az evangélium nagy és örök igazságait, bár mindenkinek kell tudnia és legtöbbször tudják és hiszik is, mégis az élet rohanó sodra úgy viszi őket, mintha mitse tudnának róluk. „Van fülük és nem hallanak, van szemük és nem látnak“. De mikor a szentmisszió alatt egymásután sorba kerülnek, az Isten kegyelmének erejével teljes ragyogásban állnak a hívők elé. És megmozdítják még a legfásultabbakat is. Az igazság súlya alatt még a sziklák is összetörnek...

1. Van Isten.

Minden józan eszű tudja és hiszi. De sokszor úgy elhomályosul, mintha nem is volna. A misszió alatt ez az első, mit könnyen érthető módon hallgatóságunk elé állítunk. Bizonyítja az *okási elv*! Ok nélkül semmi sem történik! Ha valami történik, vagy létrejön, annak megvan a biztos oka. Ha télen korareggel a frissen esett hóban nyomokat látok, tudom, hogy már jártak benne emberek. Bár nem láttam, mégis tudom, mert előttem a nyomuk. Létrejött a nyom. Okának kell lenni. És ez: emberek jártak ott!

Balmes Jakab, az éles eszű bölcsész, egy istentagadónak megmutatta óráját, és azt mondta neki. Nézd meg ezt az órát! Ez egy különös óra. Magától lett, nem mester készítette! Az istentagadó megsértődve mondotta: „Hogy tudsz ilyen döreséget mondani?! Egy pontosan járó óra csak úgy készülhet, ha ügyes mester csinálja“. Balmes együgyűséget tetetve, kérdi: És ezt te komolyan gondolod? A hitetlen neki buzdulva kezdi magyarázni, hogy józan ésszel könnyű belátni, hogy órás nélkül nincs óra. (Az ok-

sági elv: óra létrejött, tehát kell lenni okának, és ez az órás!) Mikor ilyen világossá tette a hitetlen az óra eredetét, akkor Balmes mosolyogva csak ennyit mondott: És ha egy óra nem jöhet létre véletlenül vagy magától, akkor hogyan jöhetett volna létre ez a csodás világ, melyben élünk. Csillagos ég, pontosan keringő millió és millió csillagával, a föld növényeivel, állataival és főként embereivel, hogyan jöhetett volna létre úgy véletlenül, vagy magától, miként ti istentagadók hirdetitek!! Ez az egyszerű okoskodás meggyőzte tévedéséről a hitelent. A továbbiakban buzgón szolgálta Istent!

És a csodák, melyek nemcsak régen, de napjainkban is történnek, sokszor szemünk látára, szintén azt igazolják, hogy van egy láthatatlan Isten, aki — ha ritkán is — de megrontatja, hogy él és uralkodik a természet erőin is (Gondoljunk Lourdesra, Szentkútra, stb).

Természetesen bővebben esik szó ezekről a szentmisszióban. Megdönthetetlen bizonyossággal világosodik bele a higgadt eszű emberbe a nagy igazság: valóban van Isten!

2. Van lélek.

A Szentírás beszéli, hogy a Teremtő az embert testből és lélekből alkotta. Az állat csak test és ösztön. Értelme, öntudat nélkül. Ezért nem is fejlődik. Ahová a teremtő Isten állította, ott van! Az ember ért, gondolkodik, művelődik, újabb és újabb dolgokat felfedez. És ezt avval a többlettel teheti, mely az állatok fölé emeli. És ez a lélek.

Azt már mindegyikünk önmagán tapasztalhatja, hogy van értelmünk és szabad akaratunk. Megértjük nemcsak az értelmes beszédet és

trást, hanem az elvont, nehéz fogalmakat is. Újabb természeti törvényeket fedezünk fel. Pl. autó, repülőgép, rádió, stb. Mindezeknek szigorú és szorosan vett törvényszerűsége van, míg csak a kiművelt emberi ész tudott megállapítani. Állat erre sohasem képes. Minden kifejezett és megértett gondolat hangosan hirdeti: van lélek, mely szellem, mely más, mint a test. A test e föld szülőtte, a lélek a másvilág honpolgára. A lélek nem anyagi összetevőkből áll, tehát szét sem eshet, el sem pusztulhat. Isten lehellete, tehát halhatatlan. A síron túl is él...

Ezt a lelket jött az örökélet számára meg-

menteni az edes Jézus! Az ő kezéből került ki, tehát tudja, mily értékes. Ezért már az ószövetségben is kijelentette az Úr: „Add nekem a lelkem, a többit vidd”. (Gen. 14. 21.) Ezért nem kellett neki királyság, gazdagság, hírnév, csak a lelkek. Ezekért nemcsak emberi testet öltött, hanem elszenvedte embersorsunk minden nyomorúságát, gyötrődését, kínját, üldöztetését és gyalázatát. Kereszten fejezte be életét. Minden vágya, szívdobbanása ezt hirdette: Mentsd meg lelkedet!

Aki ezeket megfontolja, lehetetlen, hogy lelkét veszni hagyja!

A katolikus papság és a kézcsók

Írta: **Dr. Szelezky Ferenc**, Szent Ferenc világi rendjének előjárója.

A jézustársasági atyák kalocsai főgimnáziumában, melynek én is növendéke voltam, kicsiny gyermekkoromban az volt a szokás, hogy a szentmisészolgalat – ministrálás – befejezte után a misézó páternek kezet kellett csókolni jeléül annak, hogy az Úr Jézus szolgáját illő tiszteletben részesítse még az a kis gyermek is, aki szerencsés választott volt arra a nagy kitüntetésre, hogy a vérnélküli keresztáldozat bemutatása alkalmával közreműködött.

Hogy mit jelent a kezesök, ezt gyermeki ésszel felfogni annyi volt, mint a latin nyelvtan szabályait megtanulni. Az iskolában a jó tanároktól szerzett, és soha meg nem fizethető tudás alapján most már hálás szívvel kijelenthetem, hogy tudom nagy horderejű jelentőségét annak, amire önzetlen szeretettel tanítottak.

Elvitathatatlan tény és valóság, hogy a csók a tisztelet, megbecsülés és a szeretet külső megnyilvánulása, melynek jelentőségét már Jézus földi élete folyamán látjuk.

Mint minden jónak és szépségnek kezdetétől fogva volt ellensége, megrontója, így a csókot is, mint a szeretet és megbecsülés szépjelképét sárba tiporta. Judás akkor, amikor csókkal árulta el Jézust, hogy Őt ellenségeinek kezébe adja.

Nem a rosszról, nem az eszmenyi jószág hiányáról, nem Judás áruló csókjáról, hanem a valódi szeretet és megbecsülés, lelki szépség diktálta emberi megnyilatkozásáról beszélnek most azoknak, akik Isten szolgáit szeretni és becsülni tudják.

A fővárosban láttam piros jelzésű nadragbentáros tábormok urat egyszerű meg fiatal háróktatónak ministrálni, és azt is láttam, hogy a szentmise után a tábormok-ministráns az egyszerű misézó papnak kezet csókol. Ezt látva azt mondtam magamban, és most is azt mondom hangosan, hogy „az ilyen emberek előtt le a kalappal, hölgyeim és uraim!”

A világ lekicsinyítő mosolya, az emberek különféle megjegyzései összesen nem szolgáltattak elég

és elfogadható indokot nekem arra, hogy miért ne eskekednék helyesen akkor, amikor ministrálás után, vagy más alkalommal is az Isten szolgájának kezet csókolok azért, mert Istent szerető, és az Ő közelségében boldogan élő lelkem ezt így szereti, így kívánja. Az emberek furesa, és sohasem helytálló véleménye csipkelődő megjegyzései miatt miért legyek rosszakaratú házigazdája annak a kedves lakónak, kit maga a jó Isten honosított meg, lelkemben azért, hogy általa és az ő segítségével az örök boldogságot elnyerhessem.

Ha nem tudjuk, tanuljuk meg, hogy ki a pap Isten szolgálatában, és ezt tudva, lehetetlenség rá nem jönnünk arra az igazságra, hogy tulajdonképpen magunkat becsüljük meg azzal, ha a pap jelképes kezen keresztül magát az Istent, a mi mennyei Atyánkat tiszteljük meg – nem jüdsai, hanem szeretetből, tiszteletből és hálából származó csókunkkal.

FERENCES KRÓNIKA.

Nepünk a tranciskanus barátban mindig Kapisztrán Szent János társait, segítőit látta és a magyar nemzet megmentésében kifejtett rop-pant áldozatos munkát nem felejtette el.

Mikor újra veszélybe kerül a háza, szegény-ségünk minden értékét a király kezébe teszi.

II. Lajos király, 1526 június 20-án Kelt levele-ben igazolja, hogy a ferencesek Szent Gellért ezüst koporsóját, 630 forintot régi pénzben, amit Kapisztrán Szent János szenttéartására gyű-tettek és 500 arany forintot, melyet Ujlaki Lo-rens borsnyak herceg ugyan e célra nekik hagyott, átadtak a török háború veszélyének elhárítására.
De mi volt ez a többiek segítségével és gon-datlanságával szemben?

1526 augusztus 29-én megtörtént a mohácsi csatavesztés.

Nem csupán a ferences Tomori Pál, kalocsai érsek, hanem a mellette levo Koresdi Orban és Paksi György atyák lettek halálukat a harcme-lyen, s tetten bizonyoságot magyarságuk mellett.

Blaho **Annales**, Tom. II, pag. 71

„A lélek, ahol akar, ott fű”

P. Réthy Apollinárisz, O. F. M.

A misszionáriusnak van a legtöbb alkalma látnia, hogy Isten kegyelme mily csodásan működik a lelkekben. A Lélek bámulatosan alakítja át a szívet. Pillanat alatt lesznek vallásgyűlölő, Krisztust káromló Saulókból Pálok, a szenvedélyek fertőzőjében elmerült Magdolnákból fájó könnyeket hullató bűnbánó Magdolnák. Önkénytelenül ajkunkra túlul a szentírási igazság, látva az erkölcsi lélekhullák bámulatos, gyors feltámadását: Csodálatosak Isten útjai, felfoghatatlanok az ő ítéletei! A sok közül néhányat kiragadok, párat közkinccsé teszek, melyek megragadták lelkemet.

Gyergyóremete nagyközségben 1924. év nagyböjtében P. Kukta Tarziciusszal, rendtársammal misszióban, ki most az újvilágban terítgeti a lelkeket az égi haza felé. Nagyban megy a munka. Az isteni mag gyorsan megfog a porhanyó lelkeken. Mindjárt szarba szökken s azonnal learatják. Már a hatodik nap estjén beszéltek, de még mindig akadnak „nagy halak”, melyek az isteni kegyelem hálójából kiszabadulnak; lelkek, kik tövises útszéléknek bizonyulnak. A nép megtér, gyónik, csak az öregebbje a makacsabb, megrögzöttebb, nagy fejűek, a falu vénei nem akarnak bedőlni az isteni malasztanak, nem próbálják hátukat, vállukat betörni a bűnbánat édes és könnyű igájába. Makacsok, renitenskednek, hátha sikerül kibújni a „kellemtelen helyzetből”, gyónásból. Megengedem a nagy ágyút. „Ratio ultima rerum. — háborút, szent harcot indítok ellenük, keresztes hadat szervezek, mozgósítok mindenkit. Kiadom a parancsot: mindenki, akinek családjában akad egy is, ki meg egyszer sem jelent meg a Hadúr csapatszemléjén s nem akar meggyónni, annak esténként hangosan mondják s kérik hogy utána ismétlje: „egy lelkem van, nem bánom; bűnt bűnre követek el, nem bánom; meghalok, nem bánom; Isten elítél, nem bánom; elkárhozom, nem bánom; pedig most még megtérhetek, nem bánom; emiatt Isten örökre elvesztem s én is elveszek, nem bánom”. Ha van bátorságuk, mondják ki bátran, kereken. A kegyelem ekrazitját így elhelyeztem a bűn bástyája alá, várom a hatást, vajjon begyul-e, meggyul-e, robban-e?

Nyolcadik, utolsó napon, vasárnap korán reggel a társam ajtáját ütök-verik-rugdallják, hogy „tisztelendő úr, keljék fel, gyónni akarunk!” Tarzicius atya hamar elkészül, ajtót nyit, megnézi az okvetlenkedőket. Valami öt nagybajuszú, öreg székely jött. A páter így szólt: Eddig is elvégezhettek volna, miért nem jöttek el idejében? „Hát instálom, mi megvallva az igazat, nem is akartunk volna gyónni, de az asszonyok, feleségeink, gyermekeink két évszaka egyebet nem csinálnak, mint esármálnak: egy lelkem van, nem bánom; sok bűnöm van, nem bánom; misszió van, megtérhetnék, nem bánom; meghalok, nem bánom; elkárhozom, nem bánom; kérték, hogy ismétljük el mi is, hogy lerázzuk őket a nyakunkról, hát ma hajnalban elmondtuk, de mindjárt jöttünk is, mert ha egy lelkem van, hogy az elkárhoznék, hogy ne bánók, mi nem akarunk elveszni, azért szeretnénk gyónni. Megvalljuk, jól kibabráltak velünk, de ezután rendesen gyónni fogunk. El is végezték s a közös áldozásban résztvettek a falu nagy örömeire.

Amit a prédikációk, rendes eszközök nem értek el, Isten rendkívüli kegyelme elérte. Hiába: ahol a Lélek akar, ott fű!

„A szél, ahol akarja, ott fű; és hallod zúgását, de nem tudod, honnét jön, vagy hová megyen; így van mindaz, ki a lélektől született”.

Bél községben, Bihar megyében a missziósbeszédre zsidók is eljöttek s a végén hitközségi küldöttség köszönte meg a fáradságot. (1926. április 29-től május 4-ig volt a misszió.)

Biharsályban, szintén Bihar megyében, mikor szombat este a temetőbe kimentünk körmenetileg gyertyával, zsidó asszonyok is résztvettek s kezükben égő gyertyát tartottak s úgy jöttek velünk. (1926. május 22-től 26-ig tartott a misszió.)

Hegyköztötteken, megint Biharban, a misszió befejezésekor a megboldogult Mayer Antal apostoli kormányzó úr is kijött Nagyváradról s hallja, amint felolvasom pár gazda nevét, kik nem gyóntak meg s így a falut megszegyenítik. Plébániára érkezve, az áldott emlékü s aranyszívű főpap ezt tanácsolja, hogy hintajával ő, meg én keressük fel a gazdákat s beszéljünk velük. Nemes lelke sugallatára ráálltam, neki indultunk. Rossz az út, a hintó kereke kiesik s ez a derék főpásztor kiugrik a kocsiból, fel-emeli a tengelyt, a kereket helyre teszik s tovább megyünk. Más ezt rossz előjelnek minősítene, mi jónak tartottuk, mert áldozatba került. A falu népe nézi mindezt, futnak az áldozatokhoz s ujságotják, hogy jönnek a papok. Egyik-másik felvállról odaveti: tőlem jöhetnek, úgysem gyónom meg. Az asszonyok az utcán kezdenek imádkozni a bűnösök, megtéréseért.

Leszállunk a gazdák házána, bemegyünk. Mayer Antal méltóságos kezdi kérlelni: „bácsikám, maga nem jött el, bizonyára nem tudott, hát elhoztam a missziósatyát, így könnyebb lesz meggyónni” — már is kiment. — a bácsika térdre rogyott, könyvnyezett s meggyónt. A másíknál az öregséget hozta elő, hogy nagyot hall, szegyenkezni nem akart a templomban sükettségével, hát a páter eljött. Őt is levették a lábáról a gyémántlelkű főpap arany-szavai. A harmadik kemény diónak bizonyult. Hiába minden szép szó, nem törik meg. A kormányzó úr megkérdezte: hát fiatal gazda, miért nem akar gyónni? „Hát megvallom az igazat, azért, mert a missziósatyá megszegyenített”. „Hogyhogy?” „Emlentem a leányok beszédére, halljam, mit mond s Julis leányomat aszerint kezeljem, hát nem kiküldött, ez fáj nekem”.

(Folyt. köv.)

A tavasz legszebb virága, május Királynője.

irast, hanem az elvont, nehéz fogalmakat is. Újabb természeti törvényeket fedezünk fel. Pl. autó, repülőgép, rádió, stb. Mindezeknek szigorú és szorosan vett törvényszerűsége van, mit csak a kiművelt emberi ész tudott megállapítani. Állat erre sohasem képes. Minden kifejezett és megértett gondolat hangosan hirdeti: van lélek, mely szellem, mely más, mint a test. A test e föld szülötte, a lélek a másvilág honpolgára. A lélek nem anyagi összetevőkből áll, tehát szét sem eshet, el sem pusztulhat. Isten lehellete, tehát halhatatlan. A síron túl is él...

Ezt a lelket jött az örökélet számára meg-

mentem az edes Jézus! Az ő kezéből került ki, tehát tudja, mily értékes. Ezért már az ószövetségben is kijelentette az Úr: „Add nekem a lelket, a többit vidd”. (Gen. 14. 21.) Ezért nem kellett neki királyság, gazdagság, hírnév, csak a lelkek. Ezekért nemcsak emberi testet öltött, hanem elszenvedte embersorsunk minden nyomorúságát, gyöttrődését, kínját, üldöztetését és gyalázatát. Kereszten fejezte be életét. Minden vágya, szívdobbanása ezt hirdette: Mentsd meg lelkeidet!

Aki ezeket megfontolja, lehetetlen, hogy lelkét veszni hagyja!

A katolikus papság és a kézcsók

Írta: **Dr. Szelezky Ferenc**, Szent Ferenc világi rendjének előjárója.

A Jezustársasági atyák kalocsai főgimnáziumában, melynek én is növendéke voltam, kicsiny gyermekkoromban az volt a szokás, hogy a szentmisészolgálat ministrálás befejezte után a misézó páternek kezet kellett csókolni jeléül annak, hogy az Úr Jézus szolgáját illő tiszteletben részesítse még az a kis gyermek is, aki szerencsés választott volt arra a nagy kitüntetésre, hogy a vérnélküli keresztáldozat bemutatása alkalmával közreműködött.

Hogy mit jelent a kézcsók, ezt gyermeki ésszel felfogni annyi volt, mint a latin nyelvtan szabályait megtanulni. Az iskolában a jó tanároktól szerzett, és soha meg nem fizethető tudás alapján most már hálás szívvel kijelenthetem, hogy tudom nagy horderejű jelentőségét annak, amire önzetlen szeretettel tanítottak.

Elvitathatatlan tény és valóság, hogy a csók a tisztelet, megbecsülés és a szeretet külső megnyilvánulása, melynek jelentőségét már Jézus földi életében látjuk.

Mint minden jónak és szépnek kezdetétől fogva volt ellensége, megrontója, így a csókot is, mint a szeretet és megbecsülés szépjelképét sárba tiporta Judás akkor, amikor csókkal árulta el Jézust, hogy Ot ellenségének kezébe adja.

Nem a rosszról, nem az eszmenyi jószág hiányáról, nem Judás áruló csókjáról, hanem a valódi szeretet és megbecsülés, lelki szépség diktálta emberi megnyilatkozásáról beszélnek most azoknak, akik Isten szolgáit szeretni és becsülni tudják.

A fővárosban láttam piros jelzésű nadrágban, taro tabornok urat egyszerű meg fiatal huroktatónak ministrálni, és azt is láttam, hogy a szentmise után a tábornok-ministráns az egyszerű misézó papnak kezet csókol. Ezt látva azt mondtam magamban, és most is azt mondom hangosan, hogy „az ilyen emberek előtt le a kalappal, ha énem és uram!”

A világ lekicsinyítő mosolya, az emberek külső, lelké megjegyzése összesen nem szolgáltatnak elég

és elfogadható indokot nekem arra, hogy miért ne cselekednék helyesen akkor, amikor ministrálás után, vagy más alkalommal is az Isten szolgájának kezet csókolok azért, mert Istent szerető, és az Ő közelségében boldogan élő lelkem ezt így szereti így kívánja. Az emberek furesa, és sohasem helytálló véleménye esipkelődő megjegyzései miatt miért legyek rosszakarátú házigazdája annak a kedves lakónak, kit maga a jó Isten honosított meg, lelkemben azért, hogy általa és az ő segítségével az örök boldogságot elnyerhessem.

Ha nem tudjuk, tanuljuk meg, hogy ki a pap Isten szolgálatában, és ezt tudva, lehetetlenség rá nem jönnünk arra az igazságra, hogy tulajdonképpen magunkat becsüljük meg azzal, ha a pap jelképes kezen keresztül magát az Istent, a mi mennyei Atyánkat tiszteljük meg -- nem jüdsai, hanem szeretetből, tiszteletből és hálából származó csókunkkal.

FERENCES KRÓNKA.

Nepünk a tranciskanus barátban mindig Kapisztrán Szent János társait, segítőt látta és a magyar nemzet megmentésében kifejtett ropant áldozatos munkát nem felejtette el.

Mikor újra veszélybe kerül a hazá, szegényesegünk minden értékét a király kezébe tessék.

II. Lajos király, 1526 június 20-án kelt leveleiben igazolja, hogy a ferencesek Szent Gellért ezüst koporsóját, 630 forintot régi pénzben, amit Kapisztrán Szent János szenttéavatására gyűjtöttek és 500 arany forintot, melyet Ujlaki Lőrinc bosnyák herceg ugyan e célra nekik hagyott, átadták a török háború veszélyének elhárítására.

De mi volt ez a többiek segítségével és gondatlansággal szemben!

1526 augusztus 29-én megtörtént a mohácsi csatavesztés.

Nem csupán ferences Tomori Pál, Lelőcsai eszei, hanem a mellette lévő Kőrösi Orban és Paksi György, atyák leltek halálukat a harcmezőn, illetve biztonyságot magyarságuk mellett.

Blano **Annales**, Tom II, pag 71

„A lélek, ahol akar, ott fű”

P. Réthy Apollinárisz, O. F. M.

A misszionáriusnak van a legtöbb alkalma látnia, hogy Isten kegyelme mily csodásan működik a lelkekben. A Lélek bámulatosan alakítja át a szívet. Pillanat alatt lesznek vallásgyűlölő, Krisztust káromló Saulókból Pálok, a szenvedélyek fertőjében elmerült Magdolnákból fájó könnyeket hullató bűnbánó Magdolnák. Önkénytelenül ajkunkra tölül a szentírási igazság, látva az erkölcsi lélekhullák bámulatos, gyors feltámadását: Csodálatosak Isten útjai, felfoghatatlanok az ő ítéletei! A sok közül néhányat kiragadok, párat közkincesé tesztek, melyek megragadták lelkemet.

Gyergyóremete nagyközségben 1924. év nagybőjtében P. Kukta Tarziciusszal, rendtársammal misszióhoz, ki most az újvilágban térítgeti a lelkeket az égi haza felé. Nagyban megy a munka. Az isteni mag gyorsan megfog a porhanyó lelkeken. Mindjárt szárba szökken s azonnal learatják. Már a hatodik nap estjén beszélek, de még mindig akadnak „nagy halak” melyek az isteni kegyelem hálójából kiszabadulnak; lelkek, kik tövises útszéléknek bizonyulnak. A nép megtér, gyónik, csak az öregebbje a makacsabb, megrögzöttebb, nagy fejűek, a falu vénei nem akarnak bedőlni az isteni malasztanak, nem próbálják hátukat, vállukat betörni a bűnbánat édes és könnyű igájába. Makacsok, renitenskednek, hátha sikerül kibújni a „kellemetlen helyzetből”, gyónásból. Megengedem a nagy ágyút. „Ratio ultima rerum. — háborút, szent harcot indítok ellenük, kereszties hadat szervezek, mozgósítok mindenkit. Kiadom a parancsot: mindenki, akinek családjában akad egy is, ki még egyszer sem jelent meg a Hadúr csapatszemléjén s nem akar meggyónni, annak esténként hangosan mondják s kérjék hogy utána ismétlje: „egy lelkem van, nem bánom; bűnt bűnre követek el, nem bánom; meghalok, nem bánom; Isten elítél, nem bánom; elkárhozom, nem bánom; pedig most még megtérhetek, nem bánom; emiatt Isten örökre elvesztem s én is elveszek, nem bánom”. Ha van bátorságuk, mondják ki bátran, kerekén. A kegyelem ekrazitját így elhelyeztem a bűn bástyája alá, várom a hatást, vajjon begyul-e, meggyul-e, robban-e?

Nyolcadik, utolsó napon, vasárnap korán reggel a társam ajtaját ütök-verik-rugdadják, hogy „tisztelendő úr, keljék fel, gyónni akarunk!” Tarzicius atya hamar elkészül, ajtót nyit, megnézi az okvetlenkedőket. Valami öt nagybajuszu, öreg székely jött. A páter így szól: Eddig is elvégezhettek volna, miért nem jöttek el idejében? „Hát instálom, mi megvallva az igazat, nem is akartunk volna gyónni, de az asszonyok, feleségeink, gyermekeink két ő szaka egyebet nem esinálnak, mint csármálnak: egy lelkem van, nem bánom; sok bűnöm van, nem bánom; misszió van, megtérhetnék, nem bánom; meghalok, nem bánom; elkárhozom, nem bánom; kértek, hogy ismétljük el mi is, hogy lerázzuk őket a nyakunkról, hát ma hajnalban elmondtuk, de mindjárt jöttünk is, mert ha egy lelkem van, hogy az elkárhoznék, hogy ne bánóok, mi nem akarunk elveszni, azért szeretnénk gyónni. Megvalljuk, jól kibabráltak velünk, de ezután rendszeren gyónni fogunk. El is végezték s a közös áldozásban résztvettek a falu nagy örömeire.

Amit a prédikációk, rendes eszközök nem értek el, Isten rendkívüli kegyelme elérte. Hiába: ahol a Lélek akar, ott fű!

„A szél, ahol akarja, ott fű; és hallod zúgását, de nem tudod, honnét jön, vagy hová megyen; így van mindaz, ki a lélektől született”.

Bél községben, Bihar megyében a missziósbeszédre zsidók is eljöttek s a végén hitközségi küldöttség köszönte meg a fáradságot. (1926. április 29-től május 4-ig volt a misszió.)

Biharsályban, szintén Bihar megyében, mikor szombat este a temetőbe kimentünk körmenetileg gyertyával, zsidó asszonyok is résztvettek s kezükben égő gyertyát tartottak s úgy jöttek velünk. (1926. május 22-től 26-ig tartott a misszió.)

Hegyköztötteleken, megint Biharban, a misszió befejezésekor a megboldogult Mayer Antal apostoli kormányzó úr is kijött Nagyváradról s hallja, amint felolvasom pár gazda nevét, kik nem gyóntak meg s így a falut megszegyenítik. Plébániára érkeve, az áldott emlékü s aranyszívű főpap ezt tanácsolja, hogy hintajával ő, meg én keressük fel a gazdákat s beszéljünk velük. Nemes lelke sugallatára ráálltam, neki indultunk. Rossz az út, a hintó kereké kiesik s ez a derék főpásztor kiugrik a kocsiból, fel-emeli a tengelyt, a kerekét helyre teszik s tovább megyünk. Más ezt rossz előjelnek minősítene, mi jónak tartottuk, mert áldozatba került. A falu népe nézi mindezt, futnak az áldozatokhoz s ujságotják, hogy jönnek a papok. Egyik-másik felvállról odaveti: tőlem jöhetnek, úgysem gyónom meg. Az asszonyok az utcán kezdenek imádkozni a bűnösök megtéréseért.

Leszámunk a gazdák házáinál, bemegyünk. Mayer Antal méltóságos kezdi kérlelni: „bácsikám, maga nem jött el, bizonyára nem tudott, hát elhoztam a missziósatyát, így könnyebb lesz meggyónni” — már is kiment, a bácsika térdre rogyott, könyvezett s meggyónt. A másiknál az öregséget hozta elő, hogy nagyot hall, szegyenkezni nem akart a templomban sükettségével, hát a páter eljött. Őt is levették a lábáról a gyémántlelkű főpap aranyaszavai. A harmadik kemény diónak bizonyult. Hiába minden szép szó, nem törik meg. A kormányzó úr megkérdezte: hát fiatal gazda, miért nem akar gyónni? „Hát megvallom az igazat, azért, mert a missziósatya megszegyenített”. „Hogyhogy?” „Elmentem a leányok beszédére, halljam, mit mond s Julis leányomat aszerint kezeljem, hát nem kiküldött ez fáj nekem”.

(Folyt. köv.)

A tavasz legszebb virága, május Királynője.

Egyházért-lelkekért!

Chappotin de Neuville Ilona 1839. május 21-én. Nantesban született. Kiváló keresztyén szülei meg tudták adni nevelésének azt a komoly és hatalmas ösztönzést, amely kellett, hogy előkészítse Isten dicsőségére és a lelkek üdvére annyira termékeny életét.

A kiváló tehetségekkel megáldott Ilona, övéi személyné, semminék sem volt híján. Isten azonban meg akarta edzeni lelkét a szenvedések kohójában, hogy mint aranyat megtisztítsa azt a szívet, amelyben osztatlanul akart uralkodni.

A halál korán bekopogtatott a családi körbe, egymásután kiszólitva Ilona két nővérét. Ezek a korai szenvedések komolysággal peccsételték ifjúságát és lassan-lassan elvezettek a teljes lemondáshoz, hogy egyedül Jézusra tekintsen és ez ellenállhatatlan vonzalomná növekedett benne.

Ilona kész volt, hogy szerzetesi hivatását megvalósítsa, de egy újabb gyász, édesanyja váratlan halála, által reá rott kötelesség egyidőre visszatartotta a világban. Azonban 1864-ben az engedelmesség jelölté útát követnie kellett. Urunk szenvedéséről nevezett Mária néven magát Istennek szentelte és nemsokára hajóra szállt India fele.

Ekkor a tevékenység tag tere nyílt meg buzgóságá elől. Okos, erélyes, felvilágosult irányítása mellett a missziós intézmények virágzásnak indultak. Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya megsejtette a pogány lelek szükségleteit és értelmének és szívének minden tehetségevel segítségére is sietett.

De Isten tervei szerint ennek az apostoli léleknek hatóköre nem szorítkozhatott csupán India földjére: az egész világ felkínálkozott lángoló, misszionáriusi szeretetnek.

Az 1876. év vége felé Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya Rómába jött és a szentéletű pápa, IX. Pius áldását kérve, egyúttal felhatalmazást nyert tőle egy, kizárólag a misszióknak szentelt társulat megalapítására. Kézzel azután a katolikus Bretagneban, Saint-Brieuc mellett megnyílt az újoncház, amely anyai kitünő hivatást adott a misszióknak.

1882-ben Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya a Szeráfi Rendbe való felvételét kérte maga és szerzetesi családjá számára. Portuguarói Bernardin általános rendfőnök, a ferences kordával övezte és felvette az apostoli munka gyümölcseiben máris oly termékeny fiatal Társulatot a szabályozott Harmadik-Rendbe. Másrészt az Egyház áldása sem késett és szentesítette az új Társulatot. Osztásége XIII. Leó 1885-ben adta ki számára az első „Dicsőítő Iratot”, amelyet 1890. július 17-én megerősített a Társulat végleges jóváhagyásával. 1896. május 11-én pedig ugyanaz a pápa végérvényesen jóváhagyta a szabályzatot is.

Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya terve szerint a Ferences Mária Misszionárius-nővérek élete az imádság és a munka között oszlik meg. A kitett legméltóságosabb Oltárszentség naponkénti imádságának szentelik magukat és az Úr Jézus előtt a szemlélődésből merítik az apostoli buzgóságot és az önfeláldozó szeretetet.

Az isteni Irgalom kincseivel megerősödve odaadó gondossággal hajolnak le minden emberi gyengeséghez: a bölcsődékben, iskolákban, árvaházakban, munkanélküliségben, ingyen rendelőkben, kórházakban, belpólos-telepeken; szóval semminemű nyomor nem lell utasítást.

De van a szeretetnek egy másik eszménye is, amelyre Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya leányait meghívja. Megértve a kor szükségleteit, a bűn engeszteléséért és a szent ügyek diadaláért a Ferences Mária Misszionárius-nővérek áldozatul ajánlják magukat az Egyházért és a lelkekért, s az Egyház — ritka kiváltságként — szentesítette ezt az engesztelő áldozatot.

A cél és eszközök, melyeket az Alapítónő szem előtt tartott, feltárják hitét és nagylelkű szeretetét. A jó Isten csodálatos termékenységet adott művének, és mádon 1904. november 15-én a san-remo-i zárdában elhunyt, a Társulatnak már 86 háza és 3000 tagja volt szerteszéjjel a világ minden részében, még a legvadabb és legmesszebbes vidékeken is.

Még nagyobb volt a fellendülés 1900-tól. Ekkor

Az első tavaszi napsugár ismét testvéri találkozára hívja össze Szent Ferenc Atyánk nagy családját, a harmadikrendi testvéreket. Gyöngyösön Fájdalmas-pénteken, a kegyhely búcsúnapjával kapcsolatban a 9 órai főpapi szentmise után tartunk terciárius nagygyűlést. A nyári ünnepek legnagyobbjait használjuk fel arra, hogy a terciáriusokat a kegyhelyek és kolostorok vonzási körzetéből egybehívjuk. Szentkúton, Máriagyűdön, Szegeden, Máriabesnyőn, a jászberényi híres Porciunkulán, a szécsényi Jézus Szíve-búcsún, a Pécs-környéki terciáriusok augusztus elsővasárnapján szokásos máriagyűdi, a Baja-környéki terciáriusok Máriakönyűre tervezett Kisasszony-napi, és később meghatározandó időre tervezett nyírségi terciárius-napon, esetleg Máriapócson, a délvidekieknek pedig Újvidéken szándékozunk találkozót tartani. Minden testvérünk úgy ossza be nyári zárandoklásainak programját, hogy a megfélelő kerületi központja eljuthasson!

Vácszentlászlón P. Réz Marián, O. F. M. missziós atya 58 testvért öltöztetett be Szent Ferenc Atyánk bűnbánó ruhájába. A plébános úr Vianney Szent János néven állt a ferences csapatba. Felejthetetlen szép emlékek fűződnek ehhez a misszióhoz. Emlékezetes gyümölcse az új rendi-köztség, amelyet Takács Mihály előjárótestvér vezetésére bízott a vizitátor atya. Újabb jelöltek jelentkezése azt ígéri, hogy viruló élet indul Szent Ferencnek ebben az új virágoskertjében.

Zagyvaszántón P. dr. Szalay Szalvator, O. F. M. hatvani igazgató atya 13 renditestvér fogadalmának volt boldog tanúja, kettőt pedig újonnan öltöztetett be ruhánkba. Ezzel ismét szépen gyarapodott Szent Ferenc zagyvaszántói családja.

Vilken P. Jagicza Juvenál, O. F. M. h. tartományfőnök, a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Harmadikrendi Ferences Tartomány igazgatófőnökének vezetésével három napos lelkigyakorlatot tartottak testvéreink, s ennek keretében 30 testvér tett fogadalmat.

Kunagotán P. Gábris Grácián, O. F. M. tartott lelkigyakorlatot, s a szent napok keretében 4 testvért öltöztetett rendünkbe. A kunagotai testvérek különben is az ország legszebb, viruló rendiközségét alkotják a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett

Terciárius Rendtartományának. Fenyves ünnepség keretében adták elő az Asszisi Szent Klára élete c. színművet a fogadalmi ünnepségen.

Jászberény környékén P. Lukács Pelbárt, O. F. M., a környékbeli rendi-községek új igazgatója, nagy lelkesedéssel szervezi testvéreinket, és egy egészen eredeti gondolatával, a Terciárius Napok rendezésével oldja meg röviden és tartalmasan a testvéri összetartozás ápolását. Beszédetek közös imádságok, szent olvasmányok keretében zajlik le egy-egy ilyen lelki nap. Boldogháza, Hajta, Jászdózsás főként maga Jászberény beszél ezekről a tettekről.

Rózsaszentmártonban és Szücsiben április 8-án és 9-én ebben a szellemben tart Ferences Napot lapunk szerkesztője. Napi két szentbeszéd közös népi ájtatosság, lelkiolvasmány és tanácskozás alkotja napirendjét.

Debrecenben már régebben is virágzó rendi élet fűzte koszorúba testvéreinket. Most, hogy P. Kiss Szalay, O. F. M. házfőnök és rendi igazgató vezetésével a ferencesek allandóan örködhetnek rendünk palántái fölött, csodálatos fejlődésnek indult a rendi-község. 25 női és férfi taggal szaporodott március 25-én a kis család. Háromnapos lelkigyakorlat előzte meg a szép ünnepséget s készítette elő a ferences ifjúság megalakulását

torokul, hogy a kínai üldözések idején, Chansiban net Ferences Mária Misszionárius-nővér életét áldozta hitéért. Te Deum-ot zengve mentek a halálba s így elnyerték szerzetesi családjuk számára a vérkeresztséget. Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya még életében látható művének felavatását, Isten szívesen fogadta az engesztelő áldozatot. Egy másik virágnak is kellett sarjadnia az Alapítónó csak nemrég lezárt síjában. 1905-ben, a vértanúsággal kitüntetett Tai-üien-fou-ban, szentség hírében halt meg az alázatos kis Mária Assunta nővér. Erényeivel tett ékesszóló tanúságot a szabályokról, melyek lelkeségét kialakították. Isten eme szolgálójának boldoggáavatási pöre már folyamatban van s ez mennyei pártfogás sugarát veti a Társulatra.

Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya alázatában szívesen mondogatta: „Nem én alapítottam a Társulatot, hanem az engedelmisség...” Valóban elmondhatjuk, hogy ez a különlegesen is szerzetesi erény volt lelkének élete és megszámlálhatatlan kegyelemnek, csodálatos termékenységnek forrása.

Nem kevésbé csodálatraméltó az Alapítónó felebaráti szeretete. Szívének teljes hevével szerette Istent és emez egyetlen szeretet kettős hatásaként, határtalan odaadással áldozta magát a lelkeknek, Istenben, Istenért. Számtalan szerencsétlen nyert e szeretetből világszágot és erőt. Mindenre isteni befolyást sugárzott és senki sem hagyta el őt anélkül, hogy ne vitt volna magával valamely mennyei ajándékot.

Az Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya egész élete kedvenc jelszavának: „Igazság és szeretet” volt kifejezése

Imádság.
(Magánhasználatra.)

Uristen, aki gondviselésed csodálatos rendelkezése folytán, az Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anyát arra veztetted, hogy uralmadnak a pogány országokban való terjesztésére Társulatot alapítson, kegyeskedjél őt megdicsőíteni és add meg nekünk a kegyelmeket, amelyeket közbenjárására kérünk. Add főképp, hogy pél-

15 leány és 22 fiú vetette meg alapját ifjúsági szervezkedésünknek. A debreceni rendiköztség eddig is szemünk fénye volt rendkívüli helyzeténél fogva (kálomista Róma), Szent Ferenc fiainak jelenlétében csak düsbőbb fejlődést várhatunk a buzgó testvéreiktől.

Dunaföldváron P. Kincses Károly, O. F. M. házfőnök-igazgató vezette második kilencedet is a Fájdalmas Szűzanya tiszteletére Hazánkért és haretéren küzdő honvédeinkért. A templom zsúfolásig megtelt hívekkel. Kezdő beszédjében a Magyar Barát februári számának vezércikkét, Szabó Sándor tábori lelkész „Magyar Barát a Don partján” c. írását olvasta fel a szószékről. A kilenced hatására minden pénteken este 6 órakor szentbeszéddel egybekötött és a Fájdalmas Szűzanyának tiszteletére szóló ájtatosságot tartunk templomunkban. Szentségi áldás fejezi be imádságunkat. — Kardos Ferenc ny. detektív, Antal testvér.

A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Harmadikrendi Tartomány szervező része az Országos Terciárius Központ intézményének. Tartományi főigazgató, P. Jagicza Juvénál, O. F. M. h. tartományfőnök, ferences újoncmester, tartományi vizitátora P. Réz Marián, O. F. M. missziós atya, igazgatói pedig az egyes kerületek központi kolostorának kijelölt szer-

zetesei. Minden ügyünkben ezekhez az előjárókhoz forduljunk, tőlük kérjük tanácsot, s nekik jelentsük kéréseinket!

Gután három csoportban mintegy haromszázan végzik a Fájdalmas Szűzanya-ájtatosságot harcoló katonáinkért. Így végezték a Lurdi-ájtatosságot és a Jézus Szíve-kilencedet is, amely alkalommal 14 enekes nagymisét is mondtak harcoló katonáinkért, sebesültekért, fogságban szenvedőkért, hősi halottakért, békéért. „Jézus Szíve tiszteletére és Szent József tiszteletére is mondtunk egy-egy enekes nagymisét — írja az ájtatosságot szervező előimádkozó —, hogy Jézus Szent Szíve örökdíjék minden harcoló katonánkon, Szent József pedig vigasztalja meg a szenvedő betegeket és a haldoklókat”.

Kolozsvár. Szent Ferenc Világi (III.) Rendje családias jelleggel ünnepli a „Szent Ferenc Hírnöke” alapításának 40-ik évfordulóját. Ez alkalomból diszgyűlést rendezett március 14-én a kolostor nagytermében. A diszgyűlés sorrendje: 1. Szent Ferenc himnusz. Közös ének. 2. Megnyitó. Mondja Csányi István Agoston, a Világi Rend előjárója. 3. Negyven év. Irta: Mael Ferenc. Szavaltja: Barabássy Mária. 4. Egészen szép vagy Mária. Szóló és kar felváltva. Éneklük a terciáriusok és az

dájára szent akaratokat mindenkor teljesítsük és szent szeretettedben növekedjünk.

Urunk szenvedéséről nevezett Mária Anya boldoggáavatási pöre folyamatban van.

Kérjük mindazokat, akik Isten Szolgálója közbenjárására valamely kegyelemben részesülnek, közölgjék azt a Ferences Mária Misszionárius-nővérek általános titkári hivatalával: Róma, Via Giusti 12. vagy Budapest, XIV., Hermina-út 2!

FELVÉTEL A SZENT FERENC-RENDBE.

A Szűz Máriáról nevezett ferences rendtartomány konkurzust hirdet. Aki ferences szerzetespap óhajjt lenni, küldje folyamodványát (melikelve: a keresztlevelet, születési anyakönyvi kivonatot, iskolai és orvosi bizonyítványt, a szülők beleegyező nyilatkozatát, hogy fiuktól, mint szerzetestől, semmiféle anyagi támogatást nem várnak) legkésőbb július 7-ig e címre: Szent Ferenc-rendi Tartományfőnökség Budapest. IV., Ferenciek-tere 8. sz.

Folyamodhatnak érettségizettek, vagy oly ifjak, kik legalább a gimnázium negyedik osztályát jó eredménnyel végezték; felsőbb osztályúak előnyben részesülnek. A szerzetesi próbaév elteltével a nemérettségizettek mint ferences papnövendékek végzik a hiányzó gimnáziumi osztályokat.

A Ferenc-rend főképp lelkipásztorokdással, tanítással, bel- és külföldi missziós tevékenységgel foglalkozik, s terjeszti Szent Ferencnek immár 700 éves, de örökké ifjú és derűs szellemét.

ifjúság. 5. „A 40 év ferences jellege” címen előadást tart P. Benedek László, a Világi Rend igazgatója. 6. Az ifjúság nevében felszólal Szabo György és Tóth Emilia. 7. Wencel H.: „A gyermek reggeli imája”. Zongorán előadja: Hirth Margit Franciszka. 8. Jubileumi örvendezés. 9. Üzenet a jövődönök címen felszólal P. Trefán Leonárd jubiláns alapító főatyja. 10. A ferences induló. Közös ének. A Ferences Világi Rend előjárósága.

ADOMÁNYOK A GYÖNGYÖSI FAJDALMAS SZŰZANYA ÚJ KEGYOLTÁRA JAVÁRA. Nagycétényi hívek 72.90, Tormaföldi hívek 22.18, Lontói hívek 15.—, Szent Ferenc Világi Rendje, Baja 20.50, v. Fekete J.-né, Dány 30.—, Kispeszeki hívek 42.20, K. H. 10.—, M. M. Szelevény 10.—, L. F.-né, Bp. 10.—, Ny. M. Bp. 10.—, Plébánia Hivatal, Nagyoroszi 10.—, Szent Ferenc Világi Rendje, Mezőkövesd 20.—, Sz. J., Pápa 5.—, özv. F. F.-né, Rákospalota 2.— P. „A Gyöngyösi Fájdalmas Szűzanya jutalmazza meg mindazokat, akik új szentélyét és kegyoltárát építeni segítik! A kegyoltárra szánt adományokat mindig a kegyhely csekkjén küldjék! (Fájdalmas Szűzanya kegyhelye, Gyöngyös. 31.388. sz.) Üres csekklap minden postán kapható 3 fillérért.

Az olajfák hegyén!

Egy lélek a betegszoba csendjében találkozik Mesterével. Egy kép kerül a kezébe. Jézus az Olajfák hegyén. Szemét lehunyja, s lelkévei szemléli szenvedő Mesterét... Az éj csendes. Az olajfák beárnyékolják a földet. A Mester gyötörődik a világ bűnei miatt. Fájdalmától aléltan kéri: Ha lehet, müljék el e pohár! Az Atya megvigasztalja Fiát, de a poharat fenéig kell ürítenie. A hallgatag hold ezüst sugara megvilágítja sápadt, véres arcát. Az angyal letérli a vérérejtéket... A csöcselék nép már készül, hogy megfogja. Jézus feltekint megegyeszer mennyei Atyához... Szíve hangosan dobog a szeretettől, s elindul, hogy megnyissa a mennyországba vezető utat... A 'óvasuháno felhők eltakarják a hold sugarait. – s az Olajfák hegyén maga a Szeretet ragyog felénk! Az angyalok leszálnak megcsókolni a véres szíklát... A lélek visszater a betegszoba csendjébe, hogy szeretettel szemlélve kiserhesse Mesterét Golgotáig.

Homoki Szabó Margit.

Vegye föl keresztjét!

Aki hozzám méltó akar lenni, tegye meg önmagát, vegye föl keresztjét mindennap és örömmel, köressen engem. (Mt. 16, 24.)

Testünk berzenkedik Krisztus törvénye ellen, elménk agaskodik az evangélium igazságai és utmutatása ellen, és a lelkünk rendetlen ösztönök esábitásainak hódol. Nekünk mégis gyóznunk kell!

Ezért az önmegtágadás nélkülözhetetlen fegyvere a tökéletesedésnek.

Ha egy nap nem zongorázom, mondotta Liszt Ferenc. – már megérezem, ha három nap nem játszom, megerzi a közönség is.

Ez az aranymondás érvényes lelki síkon is. Azért *alinnat omagatadást* hisben kell ábrálni!

Szabó Györgyi, Győ

SZERETETTEL HIVJUK

Magaslatokat Peczére, a Női Lelkigyakorlatosnázba, szept. 8-12-ig tartandó 3 napos lelkigyakorlatra. A gyakorlatot P. Szedő Dénes, OFM, vezeti. A legyak a jelzett nap estején kezdődik, és az utolsó nap reggelén ér véget. Ellátás 1 ágyas szobában 23 P, 2 ágyasban 20 P, közös szobában 19 P. A résztvevőknek: töralközöl, szappant, 20 szem cukrot, 10 dkg zsir, 25 dkg náttas lisztet, 60 dkg kenyeret kell vinniük. Mivel e legyak egyben kis Galambáé találkozó is lenne, szeretnők, ha sokan jöhétnék össze. A résztvenni kívánkozók miedőbb jelentsék igényüket a rovatvezetőnek.

Csöndes kérés.

Oh édes Jézusom,
Alázattal kérlék.
Ha a keresztúton
Találkozom Véléd.
Add ide nekem is
Drága szent keresztet,
Hadd segítsen vinni.
Szeretettől, Véléd

II. Szabó Erzsébet, Kecskemét.

EGY HARCTEREN KÜZDÜNK.

Közös, nagy útát járunk mi itt lenni.
Nekünk egy harcot küldött az Isten.
A keresztünk egytormán szabta.
S mi várunk az örök virradatra.
Kis esatánkat mosolyogva nézi.
Jogos zsákmanyu: szívünket kéri.
Fergőtűzben nyugodtan állunk.
Bizalommal Jézusra várunk,
S beismerjük a semmiségünk.
Szíve langoló szerelmébe,
Irgalmassága tengerébe
Félt vezeseppként elmerülünk.

Lejtényi Vera, Nyiregyháza

RÖGÖS UTAKON.

Testvér a, mondd nehez az élet?
Rögös az út?
S nem bírod a nehez keresztet?

Testvér neked táj, hogy telreismer.
Toriszes az út? [nek?
S a szürke kőnapok kínosan telnek!

Testvér ne csüggedj el, nem érdemes,
Menj az Urhoz,
O táradt, s terhelt lelkeket keres.

O begyoggyatja a tájo sebeket,
Magához ölel
O mindenkit, s Téged is szeret!

Grácer Margit Matraháza

BANATKÖNYVEK.

Egy teszület előtt térdelek.
Nezem a töviskoronás Isten-lejét.
A lelkem mélyen-mélyen megremegek.
Erősen bánom minden vétkeket.

Bánom Uram, hogy üldöztelek.
Hogy sárral dobáltam Szent Testedet.
Hogy bolondnak neveztem, kik sze-
S okosnak, kik megvetettek. [rettek.
Bánom... bánom... minden bünömet!

Nezd, most itt állok összetörten,
Megsemmisülve, elgyötörten.
Eldobva minden régi ideált!
Imádlak, Téged az Isten Fiát!

Bencez Mária, Budapest

Betejezetlen szonett.

Most teged euekellek, tesztá este,
Megmagyagato, szelid, szent telhomali.
Méd, megas manny éngozozoben al.
Mert benne ragyog Krisztusunk ke-
[restet.

Most teged euekellek, és a lelkem
számoval, dallal színdítty beteltem.
Mar csak a tiszta, csendes éire var.
Zsinszky László, Budapest

Minden zene,
glóriás dal,
Jár az angyal
mandollinnal.
Itt a Hűsvét,
alleluja!
Győztes lett
az Élet újra.

Kedves Bátyó!

Ma miséről jövet, megütött egy
mellettem elfuto, érdes hang:
Nezd ezt a buta, bolond idő!
Mintha nem lenne már elég a féltől!
Igaz, hideg szél fújt, De...
A szívem tele volt Jézussal, Ma-
gamban lopva ranéztem. Éreztem: el-
borult az arca. Hiszen O küldte a
szület. És szeretetből küldte, tudván,
hogy ma ép arra van szükségünk.
O nem csinál semmit hibára, vagy
visszasan.

Szerettem volna elterelni a figyelmét.
Ne hallja, hogy bírálgatják in-
tezedéseit! Ne tudja, hogy mások-
nak rossz az idő! O, nekem olyan jó!
Minden jó, amit O küld! Mondogattam
is Neki, enyhe vigasztalásként.
Aztán, hogy vegek meggyőzzem től
erről, lehúztam a kesztyűmet: hadd
lúzza akár pirosra is a csipős szél.
Csak lássa Jézus, hogy szívesen fo-
gadom a „rossz” időt.

Arcomba vágott a hideg, de fel-
szegtem a fejem, mosolyogva.

Egy lyukas ötpercben trom e so-
tokat, Most szaladok a kórházba fol-
tozni. Ne kapjanak rossz ruhát a kó-
tonák! Ne lássak elégedetleneket!
Legalább most ne: nagybőjtben
Elég nagy keresztet ácsoltunk már
Jézusnak, miért nehezítenők meg
jobban a Szívét elégedetlenségem?
Szeretettel, kis hűgöd: Kató.

Beszéltem az Istennel...

Elgondolkozva mentem az utcán,
önkéntelenül a templom fele vettem
utamat. Sok évet látott a ferencesok
öreg temploma. Az egész város
templomai közül ezt szeretem leg-
jobban, szűk, gótikus ablakaival,
a bágyadt fény sugarában sejtelmes
esztillano hatalmas oltár aranydíszé-
vel, középkori, mélyen vallásos hatá-
gulatával... Egyedül voltam! Az
Isten meg én... És a csendben, be-
széltem az Istennel. Imádkoztam
s csak ekkor éreztem igazán, hogy
mennyire szeretem Ot, és hogy
O is nagyon szeret engem. Megkö-
szontem Neki mindent: az életet, a
katolikus vallásomat, a napsugartatá-
sokat és mindent, mindent. Ne-
tudom, meddig terdeltem ott, de an-
kor felkeltem, boldog voltam, meg-
üthödtem és úgy éreztem, hogy fo-
losleges minden, egyedül csak Krisz-
tus a szükséges... Elindultam ki a
szürke utcára, de utjongtam, mert
beszéltem az Istennel.

Litvay Piroska, Nagykanizsa

Jancsi engesztel

Írta: Ungl Iván.

Jancsit édesanyja a katolikus Felvégen még egyszer körülnézegeti: csizmácskája fényes, inge, ruhája tiszta, a palatábla a nyakában lóg, tarisznyájában a harapnivaló, — mert Jancsi jóévtágyú gyerek és a déli harangszó még messze van.

Pistát ugyanígy indítja iskolába édesanyja a református Alvégen, s mire a két kis magyar, mindegyik a saját felekezeti iskolájához ér, már messziről fenyegetik egymást a palatáblával: hogy majd! Iskola után összeakaszkoznak, mert ez a virtus! Kálvinista és pópista gyerek egyaránt alig várja a delet, amikor tanító, tanítónéni szemszögéből kikerülve háborúskodhatnak.

Ma Jancsi tanítónéni nem a nagy táblára ír csudagyönyörű, egyforma és gömbölyű betűket, miket oly nehéz utánozni, — hanem az orosz harctéren küzdő apákról mesél a kicsinyeknek. Hogy lám! Itt még szép, meleg őszi napok vannak, — de orosz földön már csikorgó hidegek, az édesapák fáznak és az ágyúk, gépfegyverek — bumm-bumm — osztják a golyót, — a halált... Az istentelen oroszok sokan vannak, a magyarok kevesen, s ha még oly vitézek is, — csak a jó Isten őrzi meg életüket abban a nagy tűzben, vérzaporban.

Kisfiúk, kislányok kerekre nyitott szemmel hallgatják a tanítónéni előadását és Tóth Marika elpityeredve nyújtja fel a kezét: az én édesapám is ott van... Szabó Jancsi, Szabó János honvédtizedes és nagygazda fia szeme is szikrázik, — de nem a könnyektől: bizony, ő is elmenne segíteni az édesapjának muszkát verni, csak már nagyobb lenne!

A tanítónéni jól ismeri Jancsit és a többi kis vitézt, — de hát egész más segítségről kezd beszélni, s azt mondja, hogy az édesapák életét megőrizni, — a győzelmes békét kiérdemelni, — az irthoniaknak, — különösen pedig a gyermekeknek, nem verekedéssel, hanem a Nagy Magyar engeszteléssel lehet.

Mi is hát az engesztelés? Jancsi, mondd meg te! Ha édesapádát megharagítod valamivel, hogyan engeszteléd meg?

Megkérem — feleli Jancsi, — hogy ne haragudjék! És játék helyett inkább rajzok a pala-

táblára, és édesanyámnak megfogom a csirkét, ha elszalad, hogy kedvébe járjak.

Szóval: megtagadod magad, otthagysz a játékot, hogy örömet szerezz édes jó szüleidnek.

Olyanformán, — hümmög Jancsi. Na látod! A jó Isten a mi jó menyeyi Atyánk, Őt is engesztelnünk kell a sok megbántásért. Ha tehát te, mikor délben elmegy az iskolából és Pista barátod elkezdené a verekedést, nem folytatod, hanem kitérsz, elkerülöd őt, — az nem lesz gyávaság, hanem hősiesség, mert a saját, verekedős természetedet győződ le a jó Isten kedvéért, — Akit engesztelni akarsz...

De iszen!... mondaná Pista, — de elhallgat, mert minden gyerek egyszerre kezd beszélni, magyarázni a tanítónéninek, — hogy ő mivel fog engesztelni.

Déli harangszóra elindul Jancsi hazafelé. Pista már várja a harmadik ház sarkánál, s robot felé a palatáblával. Jancsinak veresedik a füle, — de ahelyett, hogy megpörgetné feje felett a táblát, — erősen magához szorítja és zeg-zugos futással szalad a Felvég felé, — ahová Pista nem meri követni, hát csak kiabál utána: Gyáva János! Nyulfia! Beee!

Megállj csak! Ha nem engesztelnék...

Szabóné a kapuban várja drága kis fiát, ki szokatlan komolysággal lépked az utcán, látszik, hogy valamin erősen töri a fejét.

Édesanyám! Írja meg apámnak, hogy én már engesztelek érte, nagyapámat is megkérem, hogy a rózsafüzért erre mondja! Mariska néném meg ne nézegesse magát annyit a tükörben, ha pántlikát köt a hajába, mert úgy vélem, ő azt szereti tenni legjobban. Édesanyám meg kenegesse meg öreganyám hátát minden este, mikor kéri, mert csak akkor jön haza édesapám, ha mind engesztelünk, ugyám! A tanítónéni mondta.

Szabóné összecsókolja az ő megjámorodott kisfiát, aki a tiszta lelkiismeret nyugalmával kanalazza a levest. Majd ebéd után, mikor Bodri szokás szerint elkezd huzgálni Jancsi nadrágját; gyérünk, kiszagzám! Hajrá a rétre játszani! Csendesen odébbtolja Bodri bús fejét s a palatábla fölé hajolva, buzgón ír, hogy még a nyelve is együttmozog a palavesszővel: engesztelők.

(Folyt. a boríték 2. oldaláról.)

Ennek az újraeledő, lábbadozó Magyarországnak volt nevezetes építő munkása Szentiványi Márton (1633—1705), a fáradhatatlanul tevékeny tudós jezsuita, akire a sok sürgős teendő annál lelkesítőbben hatott, minél több volt a munka: egészen szokatlan sietséggel, szinte lázas nyugtalansággal dolgozott és haláláig nem fáradt el benne.

Szelepcsényi György esztergomi érsek és kir. helytartó ruházta rá az első közhivatalt: 1673-ban kinevezi könyvcenzorrá. 1674-ben a nagyszombati egyetemi nyomda élére kerül, mint prefektus és páratlanul fölvirágoztatja; 1675-ben átveszi a nagyszombati kalendárium szerkesztését és az ország leghíresebb és legolvasottabb kalendáriumává teszi; 1688-ban pedig I. Lipót kinevezi országos főcenzorrá. A kulturális irányítás legfontosabb eszközei tehát

kezébe kerülnek és megléven hozzá rendkívüli szellemi ébersége, érdeklődése és lankadatlan aktivitása.

Jelentős munkát végzett tudományos téren is. A tudománynak csaknem minden ágában dolgozott — korának talán legnevezetesebb magyar polihisztorja volt — de a legnagyobb szolgálatot a történelemnek és a jogtudománynak tette. A történelem számára az adatgyűjtés munkáját kezdte el, a jognak pedig törvénygyűjtő és rendező munkájával volt szolgálatára: összegyűjtötte a kallódó törvényeket és jogszabályokat és az egész komplexumot új rendbe foglalva új elnevezéssel adta ki: „Corpus Juris Hungarici” — és ez elnevezést mai napig viseli. Igen fontos munkát végzett nyomdai prefektusságával, melyet páratlan lelkesedéssel végzett és az ő munkássága alatt érte el a nyomda legszebb virágzását. Öregben korábban bekapcsolódott

a hitvitázó irodalomba is. Kollonics érsek nagy rekatolizáló vállalkozásához őt szemelte ki munkatársnak, aki bámulatos lelkesedéssel egyaránt küzdött a protestánsok és görögkeletiek reüniojáért. Együttal ez volt az utolsó nagyobb hitvita, s így mondhatjuk, hogy Szentiványival záródik le e fájdalmas korszak, melyben ő még 22 polemikus munkával vett részt. E munkák könnyed, fordulatossággal érvelésükkel, de már sokszor békülékeny, sőt szinte kérlelő hangjával sok rokonszenvet váltottak ki még külföldön is. Munkái közül némelyiket majdnem minden vegyesvallású ország nyelvére lefordították. Az elvanganli prépost elismerésül tiszteletére érmét veretett. Némely munkája 18 kiadást is megért és halála után még egy század múlva is kiadják. — Ezt a nagyszerű életet jeleníti meg Serfűző József kiváló munkája.

KEDVES BARÁTOM!

A papi lélek legfontosabb területe, szeretetének tárgya: az Ifjúság. Az Egyház egész történelmében keresztül bizonyította szeretetét az Ifjúsággal szemben. Akár az iskolák, akár a nevelés története, mindenütt ékesen bizonyítják ezt az igazságot. Ebben pedig az isteni Mestert utánozza tökéletesen. A történelem jogán s az isteni Mester jogán semmiféle hatalom el nem szakíthatja az Egyháznak az ifjúsághoz intézett és intézendő oktatószavát.

De hogy oktatsz, ha nem szeretted tiszta, őszintén szeretettel azokat, akiket a kegyelmi élet havas hegycsúcsaira hívsz meg? Mint Szent Ferenc, aki az Ifjúság dalos, pünkösdi királyaként

magá köré gyűjtötte Assiszi ifjait. Ezzel a dalos, trubadúros lelkülettel kell nyúlnod ez ifjú lélek mélyeibe azért, hogy magad is örökifjú, evangélikus lélek maradj! Mint Gibbons bíboros, aki ifjakkal beszélgetett azért, hogy lelke mindig fiatal, törekvő maradjon! Ő mondogatta: „Amikor az ember kezd maga mögé tekinteni, ez annak a jele, hogy öregszik!” Ha az ifjúságod szeretted, magad is mindig előrenéző, örvendező, tavaszos lélek maradsz.

Szent Ferenc derűs, ifjú lelkének szeretetével köszönt:

Címem: Ferences Tartományfőnökség, Budapest, II., Margit-krt. 23.

P. Hajnal Ágoston, OFM.

Felvétel a Ferencrendbe!

A Ferencrend lelkipásztorokodással, az ifjúság nevelésével, bel- és külföldi misszióval foglalkozik. Aki a Ferencrend kötelékében papként akar Istennek szolgálni, érettségi, ill. a VIII. gimnáziumnak félévi bizonyítványával jelentkezék: Főt. Ferences Tartományfőnökség, Bp. II., Margit-körút 23. szám alatt.

A Rend történetét, belső életét, jellegzetes vonásait nagyszerű összefoglalásban adja: Érdekel a Ferencrend? c. füzetünk. Rövidségében is köteteket pótol. Minden III. rendinek, ferenceseket tisztelőnek, barátoknak készülő ifjúnak föltétlen meg kell szereznie. Kétszínű nyomás, 26 Márton Lajos díszítőrajz ellenére is ára csak negyven (40) fillér.

Írógép! Számológép! Szorzó és összeadógép!

Kölcsönzés, vétel, csere, eladás.
Nagy raktár új és ujjáépített gépekből

Vajda Zoltán József
cégnél.

Kispest, Klapka-u. 3/a.
Telefon: 142-103.

Kedves Olvasóinkért és terjesztőinkért minden hónap első szombatján reggel 7 órakor szentmisét mondunk a Gyöngyösi Fájdalmas Szűzanya kegyeltáránál. Lélekben mindannyian kapcsolódjunk Jézus keresztáldozatába ezen a napon, s egy szívvel, egy lélekkel ostromoljuk a mennyet Atyát bocsánatért, békéért, minden szükségünkért!

HALOTTAINK:

Laurincz József plébános, Velkenye.

Fr. Mészáros Kanút, O. F. M.,
Dunaföldvár.

Üzv. Fácán Jánosné, Szőlő.

Üzv. Hlmer Gáborné, Kömlő.

Nyitrai Jánosné, Bicske.

Pongrács István, Egyek.

Elhunyt előfizetőinkért havonta két szentmisét mutatunk be! Nyugodjanak békében!